

ഡെസ്കാർട്ടീസ് മനസ്സിന്റെ തത്ത്വചിന്തയുടെ ഉത്ഭവവും

1596-ൽ ടുറൈനിൽ ജനിച്ച ഒരു ഫ്രഞ്ച് തത്ത്വചിന്തകനാണ് അദ്ദേഹം. ചരിത്രം സൃഷ്ടിച്ച ഒരു തത്ത്വചിന്തകൻ എന്നതിലുപരി, നൂതന ആശയങ്ങൾ സൃഷ്ടിച്ച ഒരു ഗണിതശാസ്ത്രജ്ഞൻ കൂടിയായിരുന്നു അദ്ദേഹം. "ആധുനിക തത്ത്വചിന്തയുടെ പിതാവ്" എന്ന പദം അദ്ദേഹത്തിന്റെ മറ്റൊരു പേരാണ്. ആധുനിക യുക്തിയുടെ വികാസത്തിലെ ഏറ്റവും പ്രധാനപ്പെട്ട വ്യക്തികളിൽ ഒരാളാണ് ഡെസ്കാർട്ടീസ്. ഒന്നാമതായി, നേരത്തെ പറഞ്ഞതുപോലെ, തത്ത്വചിന്താപരമായ വിധോഽജിപ്തകളെ തീരുമാനിക്കുന്ന ഒരേയൊരു ഘടകം യുക്തിയാണെന്ന് അദ്ദേഹം സ്ഥാപിച്ചു. അദ്ദേഹം യുക്തിവാദത്തിന്റെ പിതാവാണ്, അറിവിന്റെ ഏക യഥാർത്ഥവും സാർവത്രികവും സുപ്രധാനവുമായ ഉറവിടം ആന്തരിക ആശയങ്ങളാണെന്ന അദ്ദേഹത്തിന്റെ തെളിവിലൂടെ ഇത് നിർവചിക്കപ്പെടുന്നു.

റൈനെ ഡെസ്കാർട്ടീസ് ആയിരുന്നു ഏകവും ആഴമേറിയതുമായ അഭിലാഷത്താൽ നയിക്കപ്പെടുന്ന ഒരു വിപ്ലവകരമായ ബൗദ്ധിക പ്രസ്ഥാനത്തിന് തുടക്കം കുറിച്ച വ്യക്തി. ഉറപ്പ്. പതിനേഴാം നൂറ്റാണ്ടിൽ, നവോത്ഥാന കാലഘട്ടത്തിൽ ഉണ്ടായ ശാസ്ത്രീയവും മതപരവുമായ പ്രക്ഷോഭങ്ങളെ തുടർന്നുണ്ടായ ബൗദ്ധിക പരിവർത്തന കാലഘട്ടത്തിൽ, അടിസ്ഥാനപരവും നിഷേധിക്കാനാവാത്തതുമായ ഒരു പ്രമേയത്തിൽ നിന്ന് അറിവ് പുനർനിർമ്മിക്കുക എന്നതായിരുന്നു ഡെസ്കാർട്ടീസിന്റെ ലക്ഷ്യം. അടിസ്ഥാനപരമായ രീതിശാസ്ത്രപരമായ സംശയങ്ങളെ കേന്ദ്രീകരിച്ചുള്ള തന്റെ സമീപനത്തെ, ആദ്യ തത്ത്വചിന്തയെക്കുറിച്ചുള്ള ധ്യാനങ്ങളിലൂടെ അദ്ദേഹം പ്രധാനമായും പ്രകടിപ്പിച്ചു.

ഡെസ്കാർട്ടീസിന്റെ അന്വേഷണരീതി ആരംഭിച്ചത് ബോധപൂർവ്വമായ സംശയത്തോടെയാണ്. മെഡിറ്റേഷൻസ് ഓൺ ഫസ്റ്റ് ഫിലോസഫി എഴുതുമ്പോൾ, റാഡിക്കൽ സംശയത്തിന്റെ പരീക്ഷണത്തെ അതിജീവിക്കാൻ എന്തെങ്കിലും കഴിയുമോ എന്ന ചോദ്യം അദ്ദേഹം ഉന്നയിച്ചു. നമ്മുടെ ഇന്ദ്രിയങ്ങൾ ചിലപ്പോൾ നമ്മെ തെറ്റിദ്ധരിപ്പിച്ചേക്കാമെന്നതിനാൽ നാം വിശ്വസിക്കുന്ന ഇന്ദ്രിയ വിശ്വാസങ്ങൾ തെറ്റായിരിക്കാം. നമ്മുടെ സ്വപ്നങ്ങൾ നമ്മുടെ ഉണർന്നിരിക്കുന്ന അനുഭവങ്ങളുമായി വളരെ സാമ്യമുള്ളതിനാൽ, നമുക്ക് ചുറ്റുമുള്ള ലോകത്തെ തെറ്റായി വ്യാഖ്യാനിക്കുകയായിരിക്കാം. ഗണിതത്തിന്റെയും യുക്തിയുടെയും കാര്യത്തിൽ, ശക്തനും ദുഷ്കരമായ ഒരു ഭൂതം തന്നെ കബളിപ്പിക്കാൻ ശ്രമിക്കുന്നതായി അദ്ദേഹം സങ്കൽപ്പിച്ചു. സംശയത്തെ അതിന്റെ പരമാവധിയിലേക്ക് തള്ളിവിടുകൊണ്ട് ചോദ്യം ചെയ്യപ്പെടാത്ത ഒരു സത്യം സ്ഥാപിക്കുക എന്നതായിരുന്നു ഡെസ്കാർട്ടീസിന്റെ മനസ്സിലുണ്ടായിരുന്ന ലക്ഷ്യം.

ഈ സമീപനം, സ്വത്വത്തെക്കുറിച്ചുള്ള അദ്ദേഹത്തിന്റെ അറിയപ്പെടുന്ന അവകാശവാദത്തിലും, വിവാദപരമാണെങ്കിലും, മനസ്സ്-ശരീര ദ്വന്ദ്വവാദത്തെക്കുറിച്ചുള്ള അദ്ദേഹത്തിന്റെ ഉറച്ച പ്രബന്ധത്തിലും കലാശിച്ചു. തന്റെ അന്വേഷണത്തിന്റെ തുടക്കത്തിൽ, ഡെസ്കാർട്ടീസ് എല്ലാ മുൻകാല അറിവുകളെയും ഏറ്റവും ആഴത്തിലുള്ള സംശയത്തോടെയാണ് സമീപിച്ചത്. ഇതിൽ ഇന്ദ്രിയാനുഭവങ്ങളും യുക്തിസഹമായ വാദങ്ങളും ഉൾപ്പെടുന്നു. ഈ രീതിശാസ്ത്രപരമായ സംശയം വെറും സംശയവാദമായിരുന്നില്ല; മറിച്ച്, തെറ്റാകാവുന്ന വിശ്വാസങ്ങളെ ഇല്ലാതാക്കാനുള്ള ഒരു ഉപകരണമായിരുന്നു അത്. വാസ്തവത്തിൽ, സമകാലിക യുക്തിബോധം എന്ന ആശയം ആദ്യമായി അവതരിപ്പിച്ചത് ഡെസ്കാർട്ടീസാണ്. ഒന്നാമതായി, തത്ത്വചിന്താപരമായ വിധോഽജിപ്തകൾ തീരുമാനിക്കാൻ കഴിയുന്ന ഒരേയൊരു വ്യക്തി യുക്തിയാണെന്ന് അദ്ദേഹം സ്ഥാപിച്ചു. നേരത്തെ പറഞ്ഞതുപോലെ, അദ്ദേഹം യുക്തിവാദത്തിന്റെ പിതാവാണ്, അറിവിന്റെ ഏക യഥാർത്ഥവും സാർവത്രികവും സുപ്രധാനവുമായ ഉറവിടം ആന്തരിക ആശയങ്ങളാണെന്ന അദ്ദേഹത്തിന്റെ തെളിവിലൂടെ ഇത് നിർവചിക്കപ്പെടുന്നു.

മനസ്സിന്റെ തത്ത്വചിന്ത എന്നറിയപ്പെടുന്ന ദാർശനിക അന്വേഷണത്തിന്റെ വ്യതിരിക്തമായ ഉപമേഖലയ്ക്ക് റൈനെ ഡെസ്കാർട്ടീസ് നൽകിയ സംഭാവനകൾക്ക് നാം അദ്ദേഹത്തോട് വളരെയധികം നന്ദിയുള്ളവരാണ്. പ്ലേറ്റോ, അരിസ്റ്റോട്ടിൽ തുടങ്ങിയ പുരാതന തത്ത്വചിന്തകർ ആത്മാവിന്റെ സ്വഭാവം, അറിവ്, ധാരണ എന്നിവയെക്കുറിച്ച് തീവ്രമായ ചിന്തയിൽ ഏർപ്പെട്ടിരുന്നുവെങ്കിലും, സമകാലിക വാദത്തിനുള്ള നിമജ്ഞകൾ സ്ഥാപിച്ച രീതിയിൽ മനസ്സ്-ശരീര പ്രശ്നത്തെക്കുറിച്ച് പ്രസ്താവിച്ചത് ഡെസ്കാർട്ടീസാണ്. ഡെസ്കാർട്ടീസിന്റെ പ്രശ്നത്തിന്റെ രൂപീകരണം ദാർശനിക അന്വേഷണത്തിന്റെ ആധുനിക യുഗത്തിന്റെ തുടക്കമായി. മനഃശാസ്ത്രം, നാഡീശാസ്ത്രം, നൂതന കൃത്രിമബുദ്ധി എന്നിവയിലെ സമകാലിക ചർച്ചകളെ ഇപ്പോഴും സ്വാധീനിക്കുന്ന ആശയപരമായ വ്യത്യാസങ്ങളുടെ വികാസത്തിന് അദ്ദേഹം നൽകിയ സംഭാവനകളിൽ അദ്ദേഹത്തിന്റെ പദാർത്ഥ ദ്വന്ദ്വ സിദ്ധാന്തം, അദ്ദേഹത്തിന്റെ പ്രശസ്തമായ കോഗിറ്റോ, സംശയത്തിന്റെ രീതി എന്നിവ ഉൾപ്പെടുന്നു. അതിനാൽ, സമകാലിക മനസ്സിന്റെ തത്ത്വചിന്തയ്ക്ക് അടിത്തറ പാകാൻ ഉത്തരവാദിയായ വ്യക്തി ഡെസ്കാർട്ടീസാണെന്ന് സാധാരണയായി വിശ്വസിക്കപ്പെടുന്നു.

തന്റെ കൃതിയുടെ പ്രാധാന്യം മനസ്സിലാക്കാൻ, ഒരു വ്യക്തിക്ക് ആദ്യം ഡെസ്കാർട്ടസ് പ്രവർത്തിച്ച ബൗദ്ധിക ചുറ്റുപാടുകളോട് ഒരു വിലമതിപ്പ് ഉണ്ടായിരിക്കണം. ആത്മാവ് ശരീരത്തിന്റെ രൂപമാണെന്ന് വിശ്വസിച്ചിരുന്ന മധ്യകാല തത്ത്വചിന്തയിൽ അരിസ്റ്റോട്ടിലും ക്രിസ്റ്റിൻ ദൈവശാസ്ത്രവും വലിയ സ്വാധീനം ചെലുത്തി. അസ്തിത്വത്തിന്റെ മാനസികവും ശാരീരികവുമായ വശങ്ങൾക്കിടയിൽ വ്യക്തമായ ഒരു വേർതിരിവ് ഉണ്ടായിരുന്നില്ല. ഇത് മധ്യകാല ചിന്തയുടെ പശ്ചാത്തലത്തിൽ രണ്ട് മാനങ്ങളെയും സമന്വയിപ്പിച്ച മനുഷ്യപ്രകൃതിയെക്കുറിച്ചുള്ള സമഗ്രമായ ഒരു ധാരണയിലേക്ക് നയിച്ചു. മനുഷ്യാനുഭവത്തെയും അറിവിനെയും രൂപപ്പെടുത്തുന്നതിൽ ആത്മാവിന്റെയും ശരീരത്തിന്റെയും പരസ്പരബന്ധിതത്വത്തിന് ഊന്നൽ നൽകി. മറുവശത്ത്, പാരമ്പര്യമായി ലഭിച്ച പക്ഷപാതങ്ങൾ ഇല്ലാതാക്കി അറിവിൽ ഉറപ്പ് കൈവരിക്കുക എന്നതായിരുന്നു ഡെസ്കാർട്ടസിന്റെ ലക്ഷ്യം. അദ്ദേഹത്തിന്റെ ലക്ഷ്യം വിപ്ലവകരമായിരുന്നു; ചർച്ച ചെയ്യാൻ കഴിയാത്ത കാരണങ്ങളാൽ തത്ത്വചിന്ത പുനർനിർമ്മിക്കുക എന്നതായിരുന്നു അത്.

സ്വതസിദ്ധമായ ആശയങ്ങൾ: - സാർവത്രികമായ അറിവ് നമുക്ക് നൽകാൻ കഴിയുന്ന ഇന്ദ്രിയാനുഭവത്തിന്റെ അളവ് വളരെ കുറവാണ്, കാരണം ആദ്യത്തേത് ആവശ്യമാണ്, രണ്ടാമത്തേത് നിർദ്ദിഷ്ടമാണ്. തൽഫലമായി, ഇന്ദ്രിയങ്ങളിൽ നിന്ന് ലഭിക്കുന്ന ഡാറ്റയെ വ്യാഖ്യാനിക്കുന്ന സാർവത്രിക തത്വങ്ങൾ മനസ്സ് നൽകുന്നു. ഇപ്പോൾ അപര്യാപ്തവും മധ്യകാലവുമായ ആവിഷ്കാരം നീക്കം ചെയ്യപ്പെട്ടതിനാൽ, സഹജമായ ആശയങ്ങളുടെ സിദ്ധാന്തം യഥാർത്ഥത്തിൽ മനസ്സ് പൂർണ്ണമായും നിഷ്ഠിയമല്ല, മറിച്ച് സജീവമാണെന്നും സൂചിപ്പിക്കുന്നു. അനുഭവങ്ങളിൽ നിന്ന് വിവരങ്ങൾ ന്യായവാദം ചെയ്യാനും പ്രതിഫലിപ്പിക്കാനും സമന്വയിപ്പിക്കാനുമുള്ള കഴിവ് പോലുള്ള അറിവിന്റെ രൂപീകരണത്തെ നിർവചിക്കുന്ന സജീവ തത്വങ്ങളുടെ ഉറവിടമാണിത്. സഹജമായ ആശയങ്ങളെക്കുറിച്ചുള്ള ഡെസ്കാർട്ടസിന്റെ വ്യാഖ്യാനം മിക്കവാറും ശരിയാണ്, കാരണം അത് വിശാലവും അനുകമ്പയുള്ളതുമാണ്. ജീവിതത്തിലുടനീളം, ഡെസ്കാർട്ടസ് ആന്തരിക ആശയങ്ങളുടെ ഇരുട്ട പ്രവർത്തനം അംഗീകരിച്ചിട്ടുണ്ട്. മനസ്സാണ് ബോധത്തിന്റെ ഉറവിടം, അതിനാൽ ചില ആശയങ്ങൾ അതിന് മാത്രമുള്ളതാണ്. ഈ ആശയങ്ങൾ ഇപ്രകാരമാണ്:

1. വ്യക്തതയും വ്യതിരിക്തതയും പ്രത്യേകിച്ചും സഹജമായ ചിന്തകളുമായി ബന്ധപ്പെട്ടിരിക്കുന്ന സവിശേഷതകളാണ്. ഈ സാഹചര്യത്തിൽ, "സഹജമായ സങ്കല്പങ്ങൾ" എന്ന പദം മായം കലരാത്തതും നിയന്ത്രണമില്ലാത്തതുമായ ചിന്തകളെയാണ് സൂചിപ്പിക്കുന്നത്.
2. എന്നിരുന്നാലും, സഹജമായ ആശയത്തെ ഇന്ദ്രിയപരമായ ആശയങ്ങൾ കൂടി ഉൾപ്പെടുത്തുന്നതിനായി വിശാലമാക്കാൻ ഡെസ്കാർട്ടസ് നിർബന്ധിതനായി.

ഒന്നാമതായി, മനസ്സുമായി ബന്ധമില്ലാത്ത എന്തോ ഒന്ന് മൂലമാണ് അവ ഉണ്ടാകുന്നതെന്ന് തോന്നിയതിനാൽ, മാനസിക ശ്രേണിയിൽ അവയുടെ സ്ഥാനം കണ്ടെത്താൻ അദ്ദേഹത്തിന് കഴിഞ്ഞില്ല. എന്നിരുന്നാലും, അതിനുശേഷം, അദ്ദേഹം വഴങ്ങാൻ നിർബന്ധിതനായി. ത്വച്ഛി, നിറം, മറ്റ് ഇന്ദ്രിയങ്ങൾ എന്നിവയുടെ സംവേദനങ്ങൾ വസ്തുക്കളിൽ ഒതുങ്ങുന്നില്ല; തൽഫലമായി, അവ അവയുടെ ഭൗതിക അസ്തിത്വത്തിന്റെ ഭാഗമായി കണക്കാക്കപ്പെടുന്നു. ബാഹ്യ ഉത്തേജകങ്ങളുടെ ഏറ്റവും പ്രധാനപ്പെട്ട പ്രവർത്തനങ്ങളിലൊന്ന്, ഇന്ദ്രിയങ്ങളെ സജീവമാക്കുന്ന ഒരു റിഫ്ലെക്സ് മെക്കാനിസമായി വർത്തിക്കുക എന്നതാണ്, അതോടൊപ്പം, ത്വച്ഛി, നിറം എന്നിവയെക്കുറിച്ചുള്ള ധാരണ പോലുള്ള ഇന്ദ്രിയാനുഭവങ്ങൾ സൃഷ്ടിക്കുന്നതിന് ഉത്തരവാദിയായ പിന്നൽ ഗ്രന്ഥിയെ ഉത്തേജിപ്പിക്കുകയും അതുവഴി യഥാർത്ഥ്യത്തെക്കുറിച്ചുള്ള നമ്മുടെ ധാരണയെ സ്വാധീനിക്കുകയും ചെയ്യുന്നു. ഇക്കാരണത്താൽ, ഇന്ദ്രിയങ്ങളുടെ ആശയങ്ങൾ മനസ്സിൽ അന്തർലീനമായിരിക്കണമെന്ന് ഡെസ്കാർട്ടസ് മനസ്സിലാക്കി - കുറച്ച് വൈമനസ്യത്തോടെയാണെങ്കിലും. രണ്ടാമത്തെ വിക്ഷണമനുസരിച്ച്, സ്വതസിദ്ധമായ ആശയങ്ങൾ ഒരു പ്രത്യേക വിഭാഗമല്ല; മറിച്ച്, ഓരോ ആശയത്തിന്റെയും സഹജത്വം എല്ലാ ആശയങ്ങളുടെയും ഒരു ഗുണമാണ്.

ഈ കോഗിറ്റോ എർഗോ സം എന്നത് ആത്യന്തിക ഉറപ്പായതിനാൽ, അതിനെ വ്യാഖ്യാനിക്കുമ്പോഴും കാർട്ടീഷ്യൻ തത്ത്വചിന്തയിൽ അത് എവിടെ യോജിക്കുന്നുവെന്ന് നിർണ്ണയിക്കുമ്പോഴും നാം ജാഗ്രത പാലിക്കേണ്ടതുണ്ട്. കാരണം കോഗിറ്റോ എർഗോ സം എന്നത് അന്തിമ ഉറപ്പാണ്. ഡെസ്കാർട്ടസ് സ്ഥാപിക്കാൻ ശ്രമിച്ച ഒരു അനമാനമല്ല ഇത്; മറിച്ച്, ഇത് പ്രാഥമിക അറിവിന്റെയോ സ്വയം-വ്യക്തമായ ഒരു സിദ്ധാന്തത്തിന്റെയോ നേരായ സത്യമാണ്. പ്രസ്താവന ഒരു അനമാനമാണെങ്കിൽ, അത് പ്രിമിസിനെ മാത്രം ആശ്രയിക്കും, അത് മറ്റ് പ്രിമിസുകളെ ആശ്രയിക്കും.

ഈ രീതിയിൽ തുടരുന്നത് നിഷേധിക്കാനാവാത്ത സത്യത്തിൽ എത്തിച്ചേരാതെ അനന്തമായ ഒരു പിന്നോട്ടിക്കലിന് കാരണമാകും. മറുവശത്ത്, കോജിറ്റോയുടെ ഉറപ്പ് അവിശ്വസനീയമാംവിധം വ്യക്തവും അവിഷ്കാരവുമാണ്, അതേ തലത്തിലുള്ള ദുഃസമീപ്യതയോടെ

മറ്റൊന്നിനെയും മനസ്സിലാക്കാനോ അവബോധജന്യമാക്കാനോ കഴിയില്ല. കോജിറ്റോ എർഗോ സം എന്നത് ഒരു ദാർശനിക തത്വമാണ്, അത് നിലനിൽക്കുന്ന ഒന്നായി ഞാൻ എന്നെത്തന്നെ വെളിപ്പെടുത്തുന്ന രീതിയാണ് എന്റെ ബോധം എന്ന് ഉറപ്പിക്കുന്നു. ചിന്തയുടെയും അസ്തിത്വത്തിന്റെയും അവിഭാജ്യതയുടെ നിഷേധിക്കാനാവാത്ത യഥാർത്ഥ്യത്തെ ഈ തത്വം എടുത്തുകാണിക്കുന്നു, എന്റെ സ്വന്തം ബോധത്തെക്കുറിച്ച് ചിന്തിക്കാനും പ്രതിഫലിപ്പിക്കാനുമുള്ള എന്റെ കഴിവിലൂടെ എന്റെ അസ്തിത്വം സ്ഥിരീകരിക്കപ്പെടുന്നുവെന്ന് ഊന്നിപ്പറയുന്നു. ബോധവാനായിരിക്കുക എന്നതാണ് ആദ്യത്തെ തത്വം, യുക്തിപരമായും മനുഷ്യാനുഭൂതിപരമായും, കാരണം അത് ഞാൻ ഇതിനകം തന്നെ അറിവുള്ളവനാണെന്ന് സൂചിപ്പിക്കുന്നു. "അതുകൊണ്ട്" എന്ന വാക്കിന്റെ ഉപയോഗം കോജിറ്റോയെ ഒരു അനുമാനമായി വ്യാഖ്യാനിക്കുന്നതിലേക്ക് നയിച്ചതിനാൽ, ഇത് ഒരു മോശം തിരഞ്ഞെടുപ്പായിരുന്നുവെന്ന് വ്യക്തമാണ്. മറ്റൊരുത്ത്, "അതുകൊണ്ട്" എന്ന വാക്ക് അനുമാന പ്രക്രിയയിലെ ഒരു പ്രാഥമിക ഘട്ടത്തെയും ആശയങ്ങൾ തമ്മിലുള്ള ആവശ്യമായ ബന്ധത്തെയും സൂചിപ്പിക്കുന്നു. അതിനാൽ, ഈ അർത്ഥത്തിൽ ദ്വിതീയ അർത്ഥത്തിലാണ് ഡെസ്കാർട്ടസ് ഈ പദപ്രയോഗം ഉപയോഗിക്കുന്നത്. ചിന്ത മാത്രം മതി ഒരാളുടെ നിലനിൽപ്പ് ഉറപ്പാക്കാൻ എന്ന് ഉറപ്പ് നൽകാൻ, "ഞാൻ കരുതുന്നു, അതുകൊണ്ട് ഞാൻ ഉണ്ട്" എന്ന രൂപകത്തിന് ഊന്നൽ നൽകേണ്ടതില്ല. ഏറ്റവും നിർണായകമായ കാര്യങ്ങളിൽ ഒന്ന്, എന്റെ നിലനിൽപ്പിനെ അതിനൊപ്പം കൊണ്ടുപോകുന്നത് എന്റെ ബോധമാണെന്ന് തെളിയിക്കുക എന്നതാണ്. ബോധത്തിന് പുറമേ, സ്വത്വത്തിന്റെ നിലനിൽപ്പ് ഉറപ്പാക്കാൻ മറ്റൊരു പ്രവർത്തനവുമില്ല. അതിനാൽ, "ഞാൻ അവിടെ പോകുന്നത് ഞാൻ ആയതുകൊണ്ടാണ്" എന്ന് പറയുന്നത് തെറ്റാണ്, കാരണം ബോധവാനായിരിക്കുക എന്ന ഉദ്ദേശ്യത്തോടെ നടക്കുന്നത് സ്വയം നിലനിൽപ്പിനെ സൂചിപ്പിക്കില്ല.

ദൈവത്തിന്റെ അസ്തിത്വം മനസ്സിലാക്കാൻ കഴിയുന്നത് സ്വതസിദ്ധമായതോ അല്ലെങ്കിൽ "ശാശ്വതനും, സർവ്വജ്ഞാനവും, സർവ്വശക്തനും, എല്ലാ നന്മയുടെയും സത്യത്തിന്റെയും ഉറവിടവും, എല്ലാറ്റിന്റെയും സ്രഷ്ടാവും, ചുരുക്കത്തിൽ, അനന്തമോ അപൂർണ്ണതയാൽ പരിമിതപ്പെടുത്താത്തതോ ആയ ഏതെങ്കിലും തരത്തിലുള്ള പൂർണ്ണത പ്രകടിപ്പിക്കുന്ന എല്ലാ ഘടനകളും അവനിൽ തന്നെ ഉൾക്കൊള്ളുന്നവനുമായ" ഒരു സത്തയിൽ നിന്ന് ഉരുത്തിരിഞ്ഞതോ ആയ ആശയങ്ങളിലൂടെയാണ്. ദൈവത്തിന്റെ അസ്തിത്വത്തിന്റെ മറ്റ് പ്രകടനങ്ങളിൽ ഇവ ഉൾപ്പെടുന്നു:

ഡെസ്കാർട്ടസിന്റെ അഭിപ്രായത്തിൽ, വ്യത്യസ്തമായ ഒരു പദാർത്ഥം എന്നത് മറ്റ് വസ്തുക്കളിൽ നിന്ന് സ്വതന്ത്രമായ ഒരു വസ്തുവാണ്. ഒരു നിശ്ചിത അർത്ഥത്തിൽ, ദൈവം എന്ന ഒരേയൊരു പദാർത്ഥം മാത്രമേയുള്ളൂവെന്ന് അദ്ദേഹം വാദിച്ചു. എന്നിരുന്നാലും, സൃഷ്ടിക്കപ്പെടാത്ത ഒരേയൊരു പദാർത്ഥം ദൈവം മാത്രമാണെങ്കിലും, സൃഷ്ടിക്കപ്പെട്ട പദാർത്ഥങ്ങളെ അംഗീകരിക്കാൻ കഴിയും. നിലനിൽക്കാൻ അവയ്ക്ക് ദൈവത്തിന്റെ അംഗീകാരം ആവശ്യമാണ്, പക്ഷേ അവ യാദൃശ്ചികതകൾ അല്ലെങ്കിൽ രീതികൾ പോലുള്ള മറ്റ് സൃഷ്ടിക്കപ്പെട്ട വസ്തുക്കളിൽ നിന്ന് പൂർണ്ണമായും സ്വതന്ത്രമാണ്, അതായത് അവയുടെ അസ്തിത്വം മറ്റ് വസ്തുക്കളുടെ അസ്തിത്വത്തെ ആശ്രയിക്കുന്നില്ല. അനിശ്ചിതത്വം ഒരു പോരായ്മയായതിനാൽ, ദൈവം ഒരു പൂർണ്ണ ജീവിയാണെന്ന് അദ്ദേഹം അനുമാനിച്ചു. ദൈവം എല്ലാം സംഭവിക്കാൻ ഇടയാക്കുകയും ലോകത്തിന് ഐക്യം കൊണ്ടുവരാൻ ശരിയായ സമയത്ത് പ്രവർത്തിക്കുകയും ചെയ്യുന്നു. അവന്റെ പോരായ്മകളും സംശയിക്കാനുള്ള പ്രവണതയും കണക്കിലെടുക്കുമ്പോൾ, നമുക്ക് പുറത്തുള്ള കാര്യങ്ങളെക്കുറിച്ച് നമുക്ക് എങ്ങനെ പഠിക്കാനാകുമെന്ന് അദ്ദേഹം ആശ്ചര്യപ്പെടുന്നു. അവയിൽ മിക്കതും സ്വന്തം സർഗ്ഗാത്മകതയുടെ ഫലമാണ്, ഈ ആശയങ്ങൾ അന്തർലീനമായി ആത്മനിഷ്ഠവും വ്യക്തിപരമായ സംശയവും അപൂർണ്ണതയും സ്വാധീനിച്ചിട്ടുണ്ടെങ്കിൽ അവ എങ്ങനെ മനസ്സിലാക്കാം എന്ന ചോദ്യം ഉയർത്തുന്നു. ഈ നിയമത്തിന് ഒരു അപവാദം ദൈവത്തിന്റെ സങ്കല്പമാണ്. ദൈവം വസ്തുക്കളെ അവയുടെ വ്യവസ്ഥകൾക്ക് അനുസൃതമായി, അവ രൂപപ്പെട്ട അതേ രീതിയിൽ പെരുമാറാൻ അനുവദിക്കുന്നു എന്ന ആശയം "ദിവ്യ യോജിപ്പ്" എന്ന വാക്യത്തിലൂടെ അദ്ദേഹം പ്രകടിപ്പിച്ചു. അദ്ദേഹത്തിന്റെ വ്യാഖ്യാനമനുസരിച്ച്, ഒരു പിഴവുള്ള ജീവിക്ക് സ്വയം കുറ്റമറ്റ ഒരു അസ്തിത്വമായി സങ്കല്പിക്കാൻ കഴിയില്ല, കാരണം അത് അങ്ങനെ ചെയ്യാൻ കഴിയില്ല. ഇങ്ങനെയായതിനാൽ, ദൈവത്തെക്കുറിച്ചുള്ള തന്റെ സങ്കല്പത്തിന്റെ ഉരുവം ദൈവമായിരിക്കണം. ഇങ്ങനെയായതിനാൽ, ദൈവം ഉണ്ടായിരിക്കണം. ഈ കാര്യകാരണ വാദത്തിലേക്ക്, ദൈവം നമ്മൾ സങ്കല്പിക്കുന്നതുപോലെ ഒരു പൂർണ്ണ വ്യക്തിയാണെങ്കിൽ, അവന് അസ്തിത്വത്തിന്റെ പൂർണ്ണത ഇല്ലാതിരിക്കാനാവില്ലെന്നും, ഒരു വ്യക്തിയിൽ യഥാർത്ഥവും സത്യവുമായ എല്ലാം ഒരു പൂർണ്ണ വ്യക്തിയിൽ നിന്നാണ് ഉരുവിക്കുന്നതെന്നും, അദ്ദേഹം താൽക്കാലികമായി സ്വീകരിച്ച പൊതുനിയമം ശരിയാണെന്നും പ്രസ്താവിക്കുന്നു. നമ്മുടെ വ്യതിരിക്തവും തെറ്റില്ലാത്തതുമായ ഓരോ ചിന്തയും കൃത്യമായിരിക്കണം. വ്യക്തവും വ്യതിരിക്തമല്ലാത്ത ചിന്തകൾക്ക് പോലും സാധ്യതയുള്ളതായി കണക്കാക്കുന്നതിന് സത്യത്തിൽ ചില അടിസ്ഥാനങ്ങൾ ഉണ്ടായിരിക്കണം.

അനന്തമായി പൂർണ്ണമായ ഒരു കാരണം, അതായത് ദൈവം എന്ന് വിളിക്കപ്പെടുന്നതിനാൽ, ഈ ചിന്തയുടെ ആശയം ഉരുത്തിരിഞ്ഞു

വന്നിരിക്കണം. ദൈവത്തിന്റെ സാന്നിധ്യത്തിനായുള്ള കാര്യകാരണ വാദം രണ്ട് അടിസ്ഥാനങ്ങളെ അടിസ്ഥാനമാക്കിയുള്ളതാണ്.

1) വ്യക്തിബോധം സ്വന്തം പരിമിതികളെ തിരിച്ചറിയുന്നു, 2) 'ദൈവം' എന്ന ബോധം പൂർണ്ണമായും കുറച്ച ഒരു അസ്തിത്വത്തിന്റെ സങ്കല്പത്തിൽ നിന്നാണ് ഉണ്ടാകുന്നത്.

ദൈവം ഉണ്ടെന്ന ധാരണയെ അടിസ്ഥാനമാക്കിയുള്ളതാണ് രണ്ട് വാദങ്ങളും. എന്നിരുന്നാലും, അനന്തമായ ഒരു സൃഷ്ടിയെക്കുറിച്ചുള്ള സങ്കല്പത്തിന് വ്യക്തമായ ഒരു അതിർത്തി ഇല്ലാത്തതിനാൽ അത് അന്തർലീനമായി അശുഭാപ്തിവിശ്വാസമാണെന്ന് പലരും വാദിച്ചേക്കാം. അനന്തമായ ഒരു അസ്തിത്വം എന്ന ആശയം ഏറ്റവും പ്രതീക്ഷ നൽകുന്നതാണെന്ന് ഡെസ്കാർട്ടസ് പറയുന്നു, കാരണം അത് നമ്മുടെ പരിമിതികളെയും പൂർണ്ണമായ ഒരു അസ്തിത്വത്തിന്റെ പൂർണ്ണതയെയും കാണിക്കുന്നു, ഇത് വ്യക്തികളെ പുരോഗതിക്കായി പരിശ്രമിക്കാനും അവരുടെ പരിമിതികളെ മറികടക്കാനും പ്രചോദിപ്പിക്കുന്നു.

ദൈവത്തിന്റെ അസ്തിത്വത്തിനുള്ള പ്രപഞ്ച തെളിവാണ് കാര്യകാരണ തെളിവ് എന്ന് ഡെസ്കാർട്ടസ് വാദിക്കുന്നു. ഇത് ഓൺടോളജിക്കൽ പ്രൂഫിന്റെ മേഖലയിലാണ്. ലോകത്തിലെ മറ്റൊരാളിന്റെയും സൃഷ്ടിക്ക് ഉത്തരവാദിയായ ഒരു പൂർണ്ണജീവിയുടെ ആശയത്തിലൂടെ മാത്രമേ ഇതിന്റെ പ്രകടനം സാധ്യമാകൂ. എന്നിരുന്നാലും, ദൈവത്തിന്റെ അസ്തിത്വത്തിനുള്ള ഏറ്റവും ശക്തമായ തെളിവ് ഒരു ഓൺടോളജിക്കൽ ജീവി എന്ന നിലയിലുള്ള അദ്ദേഹത്തിന്റെ പദവിയാണ്. ഒരു ത്രികോണത്തിന്റെ നിർവചനം അതിന്റെ മൂന്ന് കോണുകളുടെ ആകെത്തുക രണ്ട് വലത് കോണുകൾക്ക് തുല്യമാണെന്ന തത്വത്തെ എങ്ങനെ അടിവരയിടുന്നു എന്നതിന് സമാനമായി, ഒരു പൂർണ്ണജീവിയുടെ ആശയം ദൈവത്തിന്റെ അസ്തിത്വത്തിന് അടിവരയിടുന്നുവെന്ന് ഇത് സൂചിപ്പിക്കുന്നു. ഏറ്റവും പൂർണ്ണമായ സൃഷ്ടിയെ ഒരേസമയം ഒരു മുർത്തമായ അസ്തിത്വമായി പ്രത്യക്ഷപ്പെടുന്നതായി സങ്കല്പിക്കാതെ ഒരാൾക്ക് സങ്കല്പിക്കാൻ കഴിയില്ല. ആശയവും യഥാർത്ഥ പരിമിത ഇനവും അന്തർലീനമായി പരസ്പരം ബന്ധപ്പെട്ടിരിക്കുന്നു. ചിറകുള്ള കുതിരകൾ യഥാർത്ഥത്വത്തിൽ നിലവിലില്ലെങ്കിലും, ഒരാൾക്ക് അവയെ സങ്കല്പിക്കാൻ കഴിയും. ഡെസ്കാർട്ടസിന്റെ അഭിപ്രായത്തിൽ, ഒരു പൂർണ്ണജീവിയുടെ സങ്കല്പം ദൈവത്തിന്റെ അസ്തിത്വത്തിൽ നിന്ന് വേറിട്ട് ചിന്തിക്കാൻ കഴിയില്ല.

ദൈവത്തിന്റെ സാന്നിധ്യത്തിനായുള്ള അൻസെൽമിന്റെ വാദം ഡെസ്കാർട്ടസ് ആവർത്തിച്ചതായി ആരോപിക്കപ്പെടുന്നു. "പരിഗണന 'ദൈവം' എന്ന പദത്തെ ഏറ്റവും വലുതായി സങ്കല്പിക്കേണ്ടതിനെ സൂചിപ്പിക്കാൻ വെളിപ്പെടുത്തുന്നു; എന്നിരുന്നാലും, യഥാർത്ഥത്വത്തിലും സങ്കല്പത്തിലും അസ്തിത്വം വെറും ചിന്തയ്ക്ക് അതീതമാണ്; അതിനാൽ, ദൈവം ചിന്തയിൽ മാത്രമല്ല, ഒരു പൂർണ്ണമായ അസ്തിത്വത്തിന്റെ യഥാർത്ഥ സങ്കല്പമായും നിലനിൽക്കുന്നു" എന്ന് വാദം വാദിക്കുന്നു. "അൻസെൽമിന്റെ വാദത്തിൽ നിന്ന് ഡെസ്കാർട്ടസ് മോഷ്ടിച്ചതായി ആരോപിക്കപ്പെടുന്നു. ദൈവത്തിന്റെ അസ്തിത്വം അവന്റെ അസ്തിത്വത്തിന്റെ അടിസ്ഥാനത്തെ അടിസ്ഥാനമാക്കിയുള്ളതാണ്. ദൈവത്തിന്റെ അസ്തിത്വം ദൈവം തന്നെയായ ഒരു കുറച്ച സത്തയെക്കുറിച്ചുള്ള നമ്മുടെ സങ്കല്പത്തെ അടിസ്ഥാനമാക്കിയുള്ളതാണ്. ദൈവത്തെക്കുറിച്ചുള്ള സങ്കല്പം അവന്റെ അസ്തിത്വത്തെ ആശ്രയിച്ചിരിക്കുന്നുവെന്ന് ഡെസ്കാർട്ടസ് വാദിക്കുന്നു, അതിനാൽ അദ്ദേഹത്തിന്റെ തെളിവുകൾ അൻസെൽമിന്റേതിൽ നിന്ന് വ്യത്യസ്തമാണെന്ന് ഉറപ്പിക്കുന്നു. തന്റെ വാദം അൻസെൽമിന്റെ വാദത്തിൽ നിന്ന് വ്യത്യസ്തമാണെന്ന് സൂചിപ്പിച്ചുകൊണ്ട് ഡെസ്കാർട്ടസ് ഈ വ്യത്യാസത്തെ വ്യക്തമാക്കുന്നു. "എല്ലാറ്റിന്റെയും യഥാർത്ഥവും മാറ്റമില്ലാത്തതുമായ സ്വഭാവത്തിൽ പെട്ടതാണെന്ന് നാം വ്യക്തമായും വ്യക്തമായും നിരീക്ഷിക്കുന്നതെങ്കിലും, അതിന്റെ സത്ത, അതിന്റെ രൂപം, അതിൽ നിന്ന് പ്രവചിക്കപ്പെടാം." തൽഫലമായി, ദൈവത്തെക്കുറിച്ചുള്ള ഞങ്ങളുടെ അന്വേഷണം വെളിപ്പെടുത്തിയത് അസ്തിത്വം ഒരു അവിഭാജ്യ ഘടകമാണെന്ന്.

അവന്റെ ആധികാരികവും മാറ്റമില്ലാത്തതുമായ സത്തയുടെ വശം. തൽഫലമായി, നമുക്ക് ദൈവത്തിന്റെ അസ്തിത്വം നിയമാനുസൃതമായി നിർദ്ദേശിക്കാൻ കഴിയും.

മനസ്സും ശരീരവും

മനസ്സിനെയും ശരീരത്തെയും കുറിച്ചുള്ള റെനെ ഡെസ്കാർട്ടസിന്റെ ആശയം മനുഷ്യ മനസ്സിന്റെയും ബോധത്തിന്റെയും സത്തയും മനസ്സും ശരീരവും തമ്മിലുള്ള ഇടപെടലും മനസ്സിലാക്കുന്നതിൽ ഒരു പ്രധാന പരിവർത്തനത്തെ സൂചിപ്പിക്കുന്നു. മനസ്സിനെ ഒരു പ്രത്യേക ചിന്താഗതിയുള്ള വസ്തുവായി നിർവചിക്കുന്നതിനാൽ, മനസ്സിന്റെ തത്ത്വചിന്തയുടെ തുടക്കമായി ഡെസ്കാർട്ടസിന്റെ കൃതി കണക്കാക്കപ്പെടുന്നു. മനുഷ്യ സ്വത്വത്തിന്റെ അടിസ്ഥാന ഘടകങ്ങളായി സ്വയം അവബോധം, ബോധം, യുക്തി എന്നിവയെ ഇത് ഊന്നിപ്പറയുന്നു. വൈജ്ഞാനിക പ്രക്രിയകൾ, ബോധം, കൃത്രിമബുദ്ധി എന്നിവയെക്കുറിച്ചുള്ള അദ്ദേഹത്തിന്റെ ആശയങ്ങൾ നിലവിലെ ചർച്ചകളെ നിരന്തരം സ്വാധീനിക്കുന്നു.

പ്രപഞ്ചത്തെക്കുറിച്ചുള്ള തന്റെ പരിശോധനയിൽ, ഡെസ്കാർട്ടസ് സാധാരണയായി ദ്രവ്യം എന്ന് വിളിക്കപ്പെടുന്ന വിപുലീകൃത വസ്തുക്കളെയും മനസ്സ് അല്ലെങ്കിൽ ആത്മാവ് എന്നും വിളിക്കപ്പെടുന്ന ചിന്താ പദാർത്ഥമെന്നെയും വേർതിരിച്ചു. ദ്രവ്യത്തിന്റെയോ ശാരീരിക വസ്തുക്കളുടെയോ നിർവചിക്കുന്ന സ്വഭാവം അതിന്റെ നീളം, വീതി, ആഴം എന്നിവയിലുള്ള ജ്യാമിതീയ വികാസമാണ്. ഒരു ശരീരത്തിന് വ്യത്യസ്ത രീതികളിൽ വ്യാപിക്കാൻ കഴിയും, ഇത് ഖര, ദ്രാവക, വാതക അവസ്ഥകൾ പോലുള്ള ദ്രവ്യത്തിന്റെ വൈവിധ്യമാർന്ന ഗുണങ്ങളെ അടിസ്ഥാനമാക്കിയുള്ളതാണ്, അവ ഓരോന്നും അവയുടെ ജ്യാമിതീയ വികാസത്തെ അടിസ്ഥാനമാക്കി സവിശേഷ ഗുണങ്ങൾ പ്രകടിപ്പിക്കുന്നു. നേരെമറിച്ച്, ഇവയിൽ ഓരോന്നും ഒരുതരം വിപുലീകരണത്തെ മാത്രമേ പ്രതിനിധീകരിക്കുന്നുള്ളൂ. മനസ്സിന്റെ സത്ത ദ്രവ്യത്തിന്റെ സത്തയുമായി പൂർണ്ണമായും പൊരുത്തപ്പെടുന്നില്ലെന്ന് അദ്ദേഹം വാദിച്ചു. അതിനാൽ, ആത്മാവ് മിക്കവാറും എല്ലാ വശങ്ങളിലും ശരീരത്തിൽ നിന്ന് പൂർണ്ണമായും വ്യത്യസ്തമാണ്. 'ബുദ്ധി', 'ആത്മാവ്' എന്നീ പദങ്ങളുടെ അദ്ദേഹത്തിന്റെ ഉപയോഗം പര്യായമായിരുന്നു.

മനസ്സ് സ്വയം, വ്യക്തി, ചിന്ത, വിശ്വാസം, സംശയം, ആഗ്രഹം, പ്രവൃത്തി എന്നിവയ്ക്ക് ഉത്തരവാദിയായ അസ്തിത്വം എന്നിവയുമായി തുല്യമാണെന്ന് അദ്ദേഹം വാദിക്കുന്നു. ശരീരത്തിന്റെ അരൂപിയായ സ്വഭാവവും ജീവിതത്തിലുടനീളം ശരീരത്തിനപ്പുറം വിപുലീകരണത്തിന്റെ അഭാവവും ഉണ്ടായിരുന്നിട്ടും, ആത്മാവ് ശരീരത്തിന്റെ മരണശേഷം നിലനിൽക്കും. ആത്മാക്കൾ "ലളിതമാണ്" എന്നും ഡെസ്കാർട്ടസ് അവകാശപ്പെട്ടു; അവയ്ക്ക് ഘടകങ്ങളൊന്നുമില്ലെന്ന് സൂചിപ്പിക്കുന്നു. ബഹിരാകാശത്തിലെ എല്ലാ അസ്തിത്വങ്ങളും അനന്തമായി വിഭജിക്കാവുന്നവയാണെന്ന അദ്ദേഹത്തിന്റെ ബോധ്യം സാധാരണ ദ്രവ്യം ചേർന്ന ഏതൊരു പദാർത്ഥത്തിൽ നിന്നും ആത്മാക്കളെ കൂടുതൽ വേർതിരിച്ചു. ഡെസ്കാർട്ടസ് രൂപപ്പെടുത്തിയ ഏറ്റവും പ്രധാനപ്പെട്ട ദാർശനിക ആശയമാണിത്, ദൈവതവാദത്തിന്റെ പ്രധാന രൂപമെന്ന നിലയിൽ, സമകാലിക യൂറോപ്യൻ തത്ത്വചിന്തയുടെ പരിണാമത്തെ ഇത് ആഴത്തിൽ സ്വാധീനിച്ചിട്ടുണ്ട്. ശാരീരിക ഗുണങ്ങളിലൂടെ മാനസിക പ്രക്രിയകളെ യാന്ത്രികമായി വിശദീകരിക്കാൻ കഴിയില്ലെന്ന് ഡെസ്കാർട്ടസ് വിശ്വസിച്ചു. ദ്രവ്യത്തിന്റെയും മനസ്സിന്റെയും രണ്ട് ഘടകങ്ങളെ വേർതിരിക്കുന്ന അവശ്യ സ്വഭാവങ്ങളാണ് വിപുലീകരണവും ചിന്തയും. അദ്ദേഹത്തിന്റെ ദൈവതവാദ വീക്ഷണകോണിൽ, ഒരു മനുഷ്യൻ ഒരു ജൈവ ഐക്യമല്ല, മറിച്ച് രണ്ട് വ്യത്യസ്ത അസ്തിത്വങ്ങളുടെ സംയോജനമാണ്. മനസ്സും ശരീരവും. എന്നിരുന്നാലും, ഈ വ്യത്യാസം ഉണ്ടായിരുന്നിട്ടും, അരിസ്റ്റോട്ടിലും

മനുഷ്യന് ആദ്യം മുതൽ തന്നെ അന്തർലീനമായ ഏറ്റവും അത്യാവശ്യമായ ഗുണമാണ് വ്യക്തിബോധം എന്ന് ഡെസ്കാർട്ടസ് വാദിച്ചു.

മനസ്സിന്റെ സത്തയോ മാനസികാവസ്ഥകളുടെ അടിസ്ഥാന ഗുണമോ അവബോധമാണെന്ന് ഡെസ്കാർട്ടസ് വാദിച്ചു, ഇത് എല്ലാ മാനസികാവസ്ഥകളും ബോധമുള്ളതാണെന്ന് അദ്ദേഹം നിഗമനത്തിലെത്തിച്ചു. ഒരു കാർട്ടീഷ്യൻ വീക്ഷണകോണിൽ നിന്ന്, ബോധം അന്തർലീനമായി ആത്മനിഷ്ഠമാണ്, കാരണം അത് അനുഭവിക്കുന്ന വ്യക്തിക്ക് മറ്റുള്ളവർക്ക് നേടാൻ കഴിയാത്ത പ്രത്യേക പ്രവേശനമുണ്ടെന്ന് തോന്നുന്നു. മനസ്സും ശരീരവും രണ്ട് വ്യത്യസ്ത അസ്തിത്വങ്ങളാണെന്നും അവയ്ക്ക് പരസ്പരം കാര്യകാരണ സ്വാധീനം ചെലുത്താൻ കഴിയുമെന്നും ഇത് വ്യക്തമാക്കുന്നു. കാർട്ടീഷ്യൻ ആത്മാക്കൾ അവയുടെ തുടർച്ചയായ നിലനിൽപ്പിനെയും വൈജ്ഞാനിക കഴിവുകളെയും സംബന്ധിച്ച ദ്രവ്യത്തിന്റെ പെരുമാറ്റത്തിൽ നിന്ന് സ്വതന്ത്രരാണ്, ഇത് ഭൗതിക നിയമങ്ങളാൽ സ്വാധീനിക്കപ്പെടാത്ത വ്യത്യസ്തമായ ഒരു അസ്തിത്വ തലത്തിലാണ് അവ പ്രവർത്തിക്കുന്നതെന്ന് സൂചിപ്പിക്കുന്നു. അവയ്ക്ക് ഒരു സ്ഥലപരമായ സ്ഥാനവും ഇല്ല, അതായത് ഭൗതിക വസ്തുക്കളെ നിയന്ത്രിക്കുന്ന ഭൗതിക മാനങ്ങൾക്ക് പുറത്ത് അവ നിലനിൽക്കുന്നു. മനസ്സും ശരീരവും ഒരു വ്യക്തിയുടെ ജീവിതത്തിലുടനീളം പ്രയോജനകരമായി ഇടപഴകുന്ന വ്യത്യസ്ത അസ്തിത്വങ്ങളാണ്. ബുദ്ധിയും ശരീരവും തമ്മിലുള്ള ഏതെങ്കിലും കാര്യകാരണ ബന്ധത്തെ നിരാകരിക്കുന്ന മറ്റൊരു ദ്വന്ദ്വവാദ വീക്ഷണകോണായ സമാന്തരതയുമായി ഇന്ററാക്ഷനിസം ശക്തമായി വ്യത്യാസപ്പെട്ടിരിക്കുന്നു. മനസ്സും ശരീരവും തമ്മിലുള്ള ബന്ധത്തിന്റെ കേന്ദ്രമായി ഡെസ്കാർട്ടസ് പൈനൽ ഗ്രന്ഥിയെ പ്രതിപാദിച്ചു. മനസ്സും ശരീരവും തമ്മിലുള്ള ബന്ധം വ്യക്തമാക്കുന്നതിന് ഡെസ്കാർട്ടസിന്റെ ദ്വന്ദ്വവാദം സാമ്പത്തികതയെ വാദിച്ചു. മനസ്സിനും ശരീരത്തിനും, ശാരീരികവും ശാരീരികവുമായ ചലനങ്ങൾക്കൊപ്പം, ഒരു യഥാർത്ഥ കാര്യകാരണ ബന്ധമില്ല, അതായത് മാനസിക സംഭവങ്ങൾ നേരിട്ട് ഭൗതിക സംഭവങ്ങൾക്ക് കാരണമാകുന്നില്ല, മറിച്ച് സാമ്പത്തികതയിൽ നിർദ്ദേശിച്ചിരിക്കുന്നതുപോലെ ദൈവത്തിന്റെ മധ്യസ്ഥതയിലൂടെയാണ് പ്രതിപ്രവർത്തിക്കുന്നത്. പ്രപഞ്ചത്തിലെ ചലന സംരക്ഷണം വ്യക്തമാക്കാൻ ഡെസ്കാർട്ടസ് ഇടയ്ക്കിടെ "പതിവ് യോജിപ്പ്" എന്ന പദം ഉപയോഗിച്ചു. ചലനത്തിന്റെ അളവ് അതിന്റെ ആരംഭത്തിൽ തന്നെ ദ്രവ്യത്തിന് നൽകിയിരുന്നുവെന്ന് സൂചിപ്പിക്കുന്നു.

മനസ്സിന്റെ ശരീരപ്രശ്നത്തിന്റെ പശ്ചാത്തലത്തിൽ കോഗിറ്റോ എർഗോ സം എന്ന നിഗമനത്തിലെത്തുന്നതിനുള്ള ഡെസ്കാർട്ടീന്റെ രീതി അമൂർത്തീകരണമാണ്. ബോധം വീണ്ടെടുക്കുന്നതുവരെ, ചിന്തയ്ക്കോ അറിവിനോ പുറത്തുള്ള എന്തും അവൻ വ്യവസ്ഥാപിതമായി ഉപേക്ഷിക്കുന്നു, തന്റെ അസ്തിത്വത്തിന്റെ സത്തയിലും ചിന്തയുടെ പ്രവർത്തനത്തിലും മാത്രം ശ്രദ്ധ കേന്ദ്രീകരിക്കുന്നു. അവബോധത്തിന്റെ വിശദീകരണത്തിന് വിപുലീകരണത്തെക്കുറിച്ച് പരാമർശിക്കേണ്ടതില്ല. അതേസമയം, വികാസം മനസ്സിലാക്കുന്നതിന് ബോധത്തെ വിളിക്കേണ്ട ആവശ്യമില്ല. അതിനാൽ, ബോധം, വിപുലീകരണം, മനസ്സ്, ശരീരം എന്നിവ സ്വതന്ത്രമാണ്, പരസ്പരം നിലനിൽപ്പിനെ ബാധിക്കുന്നില്ല. മനസ്സും ശരീരവും പരസ്പരം സ്വതന്ത്രമായി നിലനിൽക്കുന്ന വ്യത്യസ്ത അസ്തിത്വങ്ങളാണ്.

മനുഷ്യന് ഒരു ശാരീരിക രൂപവും അഭൗതിക സത്തയും ഉള്ള അവസ്ഥയായതിനാൽ മനസ്സും ശരീരവും തമ്മിലുള്ള ദ്വന്ദ്വത പ്രധാനമാണ്. എല്ലാ ജൈവ വസ്തുക്കളെയും പോലെ മനുഷ്യശരീരവും വെറുമൊരു യന്ത്രമാണ്. കാമ്പിൽ കേന്ദ്രീകരിച്ചിരിക്കുന്ന താപമാണ് ഈ യന്ത്രത്തിന്റെ പ്രേരകശക്തി. ഒന്നിലധികം സുപ്രധാന ശാരീരിക ഘടകങ്ങളുടെ പരാജയം കാരണം വ്യക്തിയുടെ ആരോഗ്യം കുറഞ്ഞു. ദൈവം

വ്യത്യസ്തമായ ഒരു സൃഷ്ടികൃത്യയിലൂടെ മനുഷ്യർക്ക് മാത്രമായി ഒരു ആത്മാവിനെ അതുല്യമായി നൽകുന്നു. ശരീരവും ആത്മാവും അന്തർലീനമായി വിപരീതമാണ്, അതിനാൽ അവയ്ക്കിടയിൽ അർത്ഥവത്തായ ഒരു ബന്ധം കൈവരിക്കാനാവില്ല. ആത്മാവും ശരീരവും തമ്മിലുള്ള ബന്ധം ഒരു പൈലറ്റ് തന്റെ വിമാനവുമായി നിലനിർത്തുന്ന ബന്ധത്തിന് സമാനമാണ്, കാരണം രണ്ട് ബന്ധങ്ങൾക്കും ഒരു വലിയ ലക്ഷ്യമോ പ്രവർത്തനമോ കൈവരിക്കുന്നതിൽ ഓരോ ഘടകങ്ങളും വഹിക്കുന്ന വ്യത്യസ്തമായ പങ്കിനെക്കുറിച്ച് ആഴത്തിലുള്ള ധാരണയും ബഹുമാനവും ആവശ്യമാണ്.

മനസ്സും ശരീരവും തമ്മിലുള്ള ബന്ധം ഗണ്യമായ അവ്യക്തതയോടെയാണ് വ്യക്തമാക്കുന്നത്. മനസ്സും ശരീരവും തമ്മിലുള്ള ബന്ധം നാം അവബോധപൂർവ്വം തിരിച്ചറിയുന്നു; എന്നിരുന്നാലും, ഈ ബന്ധത്തിന്റെ കൃത്യമായ സ്വഭാവം നാം ഉറപ്പാക്കണം. ഡെസ്കാർട്ടീസ് സൂചിപ്പിച്ച ബന്ധങ്ങൾക്കും അദ്ദേഹത്തിന്റെ കർശനമായ ദ്വന്ദ്വവാദത്തിൽ നിന്ന് ഉയർന്നുവരുന്ന യുക്തിസഹമായ സമാന്തരതയ്ക്കും ഇടയിൽ ആന്ദോളനം ചെയ്യുന്നു, ഇത് മനസ്സും ശരീരവും വ്യത്യസ്തമാണെന്നും സങ്കീർണ്ണമായ രീതിയിൽ ഇടപഴകുന്നുവെന്നും സൂചിപ്പിക്കുന്നു. ഈ മേഖലയിലെ അദ്ദേഹത്തിന്റെ സൂക്ഷ്മമായ നിരീക്ഷണങ്ങൾ കാരണം, സമകാലിക പെരുമാറ്റവാദത്തിന് അടിത്തറ പാകിയ വ്യക്തിയായി അദ്ദേഹത്തെ കണക്കാക്കുന്നു. ശരീരത്തിനുള്ളിൽ സംഭവിക്കുന്ന ശാരീരിക പ്രവർത്തനങ്ങളുടെ ഒരു പ്രധാന ഭാഗം പ്രതിഫലനങ്ങൾക്ക് വ്യക്തമാക്കാൻ കഴിയും, ഉത്തേജകങ്ങളോടുള്ള യാന്ത്രിക പ്രതികരണങ്ങൾ ശാരീരിക പ്രവർത്തനങ്ങളെയും മാനസിക പ്രക്രിയകളെയും എങ്ങനെ സ്വാധീനിക്കുമെന്ന് ഇത് കാണിക്കുന്നു. മനസ്സ് ശരീരത്തിന്റെ പെരുമാറ്റങ്ങളെ സ്വാധീനിക്കുന്നു, അതേസമയം ശരീരം മനസ്സിനെ ബാധിക്കുന്നു, വൈകാരികവും ശാരീരികവുമായ ആരോഗ്യത്തെ ബാധിക്കുന്ന സങ്കീർണ്ണമായ ഒരു ഇടപെടൽ സൃഷ്ടിക്കുന്നു, ഉദാഹരണത്തിന് സമ്മർദ്ദം ടെൻഷൻ തലവേദന പോലുള്ള ശാരീരിക ലക്ഷണങ്ങളിലേക്ക് എങ്ങനെ നയിച്ചേക്കാം അല്ലെങ്കിൽ ശാരീരിക വ്യായാമം മാനസികാവസ്ഥയും വൈജ്ഞാനിക പ്രവർത്തനവും എങ്ങനെ മെച്ചപ്പെടുത്തും. ആധികാരിക ഭൗതിക ശരീരങ്ങളുടെ നിലനിൽപ്പിനെ ഡെസ്കാർട്ടീസ് സമർത്ഥിക്കുന്നു. ഭൗതിക അസ്തിത്വങ്ങളുടെ യാഥാർത്ഥ്യത്തിലുള്ള പ്രബലമായ വിശ്വാസത്തെ ദൈവികതയുടെ സത്യത പിന്തുണയ്ക്കുന്നു. നിർദ്ദിഷ്ട ഭൗതിക വസ്തുക്കളുടെ ആത്യന്തികമായ ഉറപ്പ് ഉറപ്പാക്കാൻ, നമുക്ക് അവയുടെ പ്രാഥമിക ഗുണങ്ങൾ മനസ്സിലാക്കാൻ മാത്രമേ കഴിയൂ. പറയുന്ന ദ്വിതീയ അളവിലാത്ത സവിശേഷതകൾ ക്രമരഹിതമായ സങ്കല്പങ്ങൾ മാത്രമാണ്, അതായത് അവയ്ക്ക് യാഥാർത്ഥ്യത്തിൽ വ്യക്തവും സ്ഥിരതയുള്ളതുമായ ഒരു അടിത്തറയില്ലെന്നും ആത്മനിഷ്ഠമായ വ്യാഖ്യാനത്താൽ സ്വാധീനിക്കപ്പെടുന്നുവെന്നും ഇത് സൂചിപ്പിക്കുന്നു. ആശയക്കുഴപ്പമുണ്ടാക്കുന്ന ആശയങ്ങളുടെ ഉത്ഭവം വ്യക്തിക്ക് ബാഹ്യമാണെന്ന് അദ്ദേഹത്തിന്റെ ധാരണയെക്കുറിച്ചുള്ള വിശദീകരണം വ്യക്തമായി സൂചിപ്പിക്കുന്നു. ഭൗതിക ശരീരം ധാരണ എന്നറിയപ്പെടുന്ന മാനസികാവസ്ഥകളെ സ്വാധീനിക്കുന്നു.

ഒന്നാമതായി, ശരീര ഉത്തേജനം അത് അനുഭവിക്കുന്ന വ്യക്തിയുടെ ഇന്ദ്രിയങ്ങളെ ബാധിക്കുന്നു. രണ്ടാമത്തെ കാരണം, ഈ ശാരീരിക കാര്യം നാഡികൾക്കുള്ളിൽ വസിക്കുന്ന ഒളിഞ്ഞിരിക്കുന്ന മൃഗചൈതന്യത്തെ ഉണർത്തുന്നു എന്നതാണ്. ആത്മാവിന്റെ സ്ഥാനം എന്ന് അദ്ദേഹം കരുതുന്ന പിന്നൽ ഗ്രന്ഥി മൃഗാത്മാക്കളുടെ ചലനത്തിന്റെ അവസാനമാണെന്ന് അദ്ദേഹം വാദിക്കുന്നു. അവിഭാജ്യമായ ഒരു പദാർത്ഥമായ ആത്മാവ് തലച്ചോറിലെ ഏക അവിഭാജ്യ മേഖലയായ പിന്നൽ ഗ്രന്ഥിയിലാണ് സ്ഥിതി ചെയ്യുന്നത്.

ആത്യന്തികമായി, ബോധം ആദ്യം ഉത്ഭവിക്കുന്ന സ്ഥലമായ പിന്നൽ ഗ്രന്ഥിയിൽ ഒരു ഭൗതിക മുദ്ര അല്ലെങ്കിൽ മുദ്ര അവശേഷിപ്പിക്കുന്നു.

ആത്മാവ് ശരീരത്തിൽ നിന്ന് വേറിട്ടതാണെന്ന് വാദിച്ച പ്ലേറ്റോ തത്ത്വചിന്തയുടെ ഉപജ്ഞാതാവായി അംഗീകരിക്കപ്പെട്ടു. തത്ത്വചിന്താ ചരിത്രത്തിലടങ്ങിപ്പോകുന്ന ഈ ആശയം പരിശോധിക്കപ്പെട്ടിട്ടുണ്ട്, എന്നിരുന്നാലും, ഡെസ്കാർട്ടസ്

സമകാലിക മനസ്സ്-ശരീര പ്രശ്നത്തിന്റെ ഉപജ്ഞാതാവായി സാധാരണയായി കണക്കാക്കപ്പെടുന്നു. ആധുനിക തത്ത്വചിന്തയിൽ ദൈവതവാദത്തിന്റെ പ്രമുഖ വക്താവായി റെനെ ഡെസ്കാർട്ടസ് പലപ്പോഴും കണക്കാക്കപ്പെടുന്നു. കാർട്ടീഷ്യൻ ദൈവതവാദമാണ് ഡെസ്കാർട്ടസ് ഏറ്റവും പ്രശസ്തമായ സിദ്ധാന്തം. ശരീരത്തിൽ നിന്ന് വേറിട്ട ഒരു വസ്തുവായി മനസ്സിനെക്കുറിച്ചുള്ള ഒരു വീക്ഷണത്തെ അദ്ദേഹം വാദിക്കുന്നു, അതുവഴിയും അത്യാവശ്യവും അല്ലെങ്കിൽ വ്യത്യസ്തവുമായ ഗുണങ്ങളാൽ സവിശേഷതയുള്ളതാണ്. മാത്രമല്ല, മനസ്സിന് ശരീരത്തിൽ നിന്ന് സ്വതന്ത്രമായി നിലനിൽക്കാൻ കഴിയുമെന്നും മറ്റ് മനസ്സുകളിൽ നിന്ന് അതിനെ വേറിട്ടു നിർത്തുന്ന ഒരു പ്രത്യേക ഐഡന്റിറ്റി ഉണ്ടെന്നും അദ്ദേഹം വാദിക്കുന്നു. മനസ്സ് അല്ലെങ്കിൽ ആത്മാവ്, ശരീരം എന്നിവയ്ക്കിടയിലും, അതുപോലെ തന്നെ ശാരീരികവും അശരീരികവും തമ്മിലുള്ള വ്യത്യാസം പുനർനിർവ്വചിച്ചുകൊണ്ട് ഡെസ്കാർട്ടസ് ഗണ്യമായ സംഭാവന നൽകി. ഡെസ്കാർട്ടസിന് മുമ്പ്, അശരീരി മനസ്സ് പലപ്പോഴും ബുദ്ധിക്ക് തുല്യമായി കണക്കാക്കപ്പെട്ടിരുന്നു. നേരെമറിച്ച്, സംവേദനം, ധാരണ, ഭാവന, വികാരം എന്നിവയുൾപ്പെടെയുള്ള വിശാലമായ ഒരു സ്പെക്ട്രം ഉൾക്കൊള്ളുന്നതായി മനസ്സിനെക്കുറിച്ചുള്ള നമ്മുടെ ആധുനിക സങ്കല്പത്തെ ഡെസ്കാർട്ടസ് നിർവ്വചിച്ചു. സമകാലിക കാലഘട്ടത്തിൽ മനസ്സ്-ശരീര ദൈവതത്തിന് ഒരു പരിഹാരം നിർദ്ദേശിച്ച ആദ്യ വ്യക്തിയാണ് ഡെസ്കാർട്ടസ്. ആശയങ്ങൾ ശരീരങ്ങളിൽ നിന്നും എല്ലാ ഭൗതിക വസ്തുക്കളിൽ നിന്നും പൂർണ്ണമായും വ്യത്യസ്തമാണെന്ന് അദ്ദേഹം നിഗമനം ചെയ്തു. കാർട്ടീഷ്യൻ ദ്വന്ദ്വവാദത്തിന്റെ വക്താക്കൾ വാദിക്കുന്നത് മനസ്സുകൾ അടിസ്ഥാനപരമായി ആത്മീയമാണെന്നും അവയ്ക്ക് വലുപ്പവും സ്ഥാനവും ഇല്ലെന്നും സൂചിപ്പിക്കുന്നു. ഒരു സാധാരണ മനുഷ്യൻ ദ്വന്ദ്വവാദത്തെ ഉൾക്കൊള്ളുന്നുവെന്നും, ഐക്യത്തിൽ മനസ്സും ശരീരവും അടങ്ങിയിരിക്കുന്നുവെന്നും ഈ വീക്ഷണം വാദിക്കുന്നു. മനസ്സിനും ശരീരത്തിനും ഒരു സ്ഥലബന്ധം ഇല്ല, മനസ്സ് ഒരു സ്വയംഭരണ സ്ഥാപനമായി നിലനിൽക്കുന്നു. അടിസ്ഥാനപരമായ വ്യത്യാസം ഉണ്ടായിരുന്നിട്ടും, മനസ്സിനും ശരീരത്തിനും ഇടയിൽ ഒരു കാര്യകാരണബന്ധം നിലനിൽക്കുന്നു. ശാരീരിക സംഭവങ്ങൾ മനസ്സിൽ സംവേദനങ്ങൾ, അനുഭവങ്ങൾ, ചിന്തകൾ എന്നിവ ഉണർത്തുന്നു. അതേസമയം മാനസിക പ്രക്രിയകൾ പ്രവർത്തനങ്ങളെയും സംസാരത്തെയും ഉത്തേജിപ്പിക്കുന്നു, തുടർന്ന് കൈകാലുകളുടെയോ ചുണ്ടുകളുടെയോ ശാരീരിക ചലനങ്ങൾക്ക് കാരണമാകുന്നു. കാർട്ടീഷ്യൻ ദ്വന്ദ്വവാദത്തിന് കാര്യമായ അവബോധജന്യമായ ആകർഷണമുണ്ട്, കൂടാതെ ഡെസ്കാർട്ടസിന്റെ "ആദ്യ-വ്യക്തി" അല്ലെങ്കിൽ "ആന്തരിക" വീക്ഷണം മനസ്സിന്റെ തത്ത്വചിന്തയുടെ മേഖലയിൽ പ്രബലമാണ്.

സ്കോളാസ്റ്റിസിസത്തിന്റെ രീതിശാസ്ത്രങ്ങളെയും അനുമാനങ്ങളെയും ഡെസ്കാർട്ടസ് നിരാകരിക്കുകയും നമ്മുടെ ആശയങ്ങളുടെ സാധ്യകാരണത്തിൽ പൂർണ്ണമായ ഊർപ്പ് ആവശ്യപ്പെട്ടുകൊണ്ട് ഊർപ്പ് അടിത്തറയിൽ അറിവ് നിർമ്മിക്കാൻ ശ്രമിക്കുകയും ചെയ്തു. അദ്ദേഹത്തിന്റെ ദാർശനിക രീതിശാസ്ത്രത്തിന്റെ മൂലക്കല്ല് വ്യവസ്ഥാപിത സംശയമായിരുന്നു, അത് വ്യക്തമായും നിശ്ചയമായും സത്യമാണെന്ന് സ്ഥിരീകരിക്കാൻ കഴിയുന്നില്ലെങ്കിൽ ഏതൊരു വാദത്തെയും യഥാർത്ഥമാണെന്ന് നിരസിച്ചു. തന്റെ തത്ത്വചിന്തയ്ക്ക് ശക്തവും സുസ്ഥിരവുമായ ഒരു ആശയപരമായ അടിത്തറ നൽകുകയെന്ന ലക്ഷ്യത്തോടെ, പക്ഷപാതങ്ങളെയും മുൻവിധിയോടെയുള്ള വിശ്വാസങ്ങളെയും ഇല്ലാതാക്കാൻ അദ്ദേഹം ഈ തന്ത്രം ഉപയോഗിച്ചു. പ്രാഥമികവും അനിഷേധ്യവുമായ സത്യം എല്ലാ വ്യക്തികൾക്കും ബാധകമാണെന്ന് അദ്ദേഹം തിരിച്ചറിഞ്ഞു: "ഞാൻ കരുതുന്നു; അതിനാൽ, ഞാൻ നിലനിൽക്കുന്നു." ഞാൻ കരുതുന്നു, അതിനാൽ ഞാൻ ഉണ്ട്. ഡെസ്കാർട്ടസിന്റെ മറ്റൊരു സിദ്ധാന്തം തത്ത്വചിന്തയ്ക്ക് അടിവരയിടുന്ന അവശ്യ ആശയങ്ങളിൽ ഒന്നിനെ ഈ പ്രസ്താവന പ്രതിനിധീകരിക്കുന്നു. എന്റെ ശരീരത്തിന്റെ നിലനിൽപ്പ് എനിക്ക് ഉറപ്പായിരിക്കാൻ കഴിയുന്ന നിരവധി ചോദ്യങ്ങളിൽ ഒന്നാണ്. എന്നിരുന്നാലും, എന്റെ നിലനിൽപ്പ് ചിന്താ പ്രവർത്തനത്തിലെ എന്റെ ഇടപെടലിനെ ആശ്രയിച്ചിരിക്കുന്നു. എന്റെ സ്വന്തം നിലനിൽപ്പിനെക്കുറിച്ചുള്ള എന്റെ അനിശ്ചിതത്വം ഉണ്ടായിരുന്നിട്ടും, അത്തരം ആശങ്കകൾ ഉൾക്കൊള്ളാൻ കഴിവുള്ള ഒരു "ഞാൻ" ഉണ്ടായിരിക്കണം. ഡെസ്കാർട്ടസ് വികസിപ്പിച്ചെടുത്തു.

സംശയത്തെ അടിസംബോധന ചെയ്യുന്നതിനും നിഷേധിക്കാനാവാത്ത സത്യം കണ്ടെത്തുന്നതിനുമുള്ള സംശയത്തിന്റെ രീതി. ഇന്ദ്രിയ ധാരണകളിൽ നിന്ന് ബുദ്ധിപരമായ സത്യങ്ങളിലേക്ക് മനസ്സിനെ തിരിച്ചുവിടുന്നതിനുള്ള ഒരു സംവിധാനമായി സംശയത്തെ ഉപയോഗിക്കാം. "ഞാൻ കരുതുന്നു, അതുകൊണ്ട് ഞാൻ ഉണ്ട്" എന്ന് വിവർത്തനം ചെയ്യുന്ന "കോജിറ്റോ എർഗോ സം" എന്ന വാക്യമായിരുന്നു ഈ ഊർപ്പ് അറിയിക്കാൻ അദ്ദേഹം ഉപയോഗിച്ചത്. പിശാച് തന്റെ ആശയങ്ങളുടെ സ്വഭാവത്തെക്കുറിച്ച് അവനെ വഞ്ചിക്കുന്നതിൽ വിജയിച്ചാലും, ചിന്തയിൽ ഉൾപ്പെട്ടിരിക്കുന്ന "ഞാൻ" നിലവിലുണ്ടായിരുന്നു എന്ന്

നിഷേധിക്കാനാവാത്തതായിരുന്നു. തൽഫലമായി, ചിലപ്പോൾ മനസ്സ് എന്ന് വിളിക്കപ്പെടുന്ന റെസ് കോഗിറ്റൻസ്, വിവരങ്ങളുടെ പ്രാഥമിക ആശ്രയോഗ്യമായ ഉറവിടമായി ഉയർന്നുവന്നു. ഏതെങ്കിലും ഭൗതിക രൂപമോ ബാഹ്യ യാഥാർത്ഥ്യമോ പരിഗണിക്കാതെ, "ഞാൻ" എന്നതിന്റെ സാരാംശം പൂർണ്ണമായും ചിന്തയാൽ സ്വഭാവ സവിശേഷതയായിരുന്നു. ഒരു ചിന്താ ജീവിതമായി തന്റെ അസ്തിത്വത്തെ രീതിപരമായി സംശയിച്ചുകൊണ്ടാണ് ഡെസ്കാർട്ടസ് തന്റെ പ്രസിദ്ധമായ നിഗമനത്തിലെത്തിയത്, അത് ആ അസ്തിത്വത്തിന്റെ തെളിവ് നൽകി.

കാർട്ടീഷ്യൻ തത്ത്വചിന്തയിലെ "കോജിറ്റോ എർഗോ സം" എന്ന പദപ്രയോഗത്തിന്റെ പ്രാധാന്യത്തെക്കുറിച്ചുള്ള സമഗ്രമായ പരിശോധന നിർണ്ണായകമാണ്, കാരണം അത് ഉറപ്പിന്റെ പരകോടിയെ പ്രതിനിധീകരിക്കുന്നു. ഇത് ഒരു അനമാനമല്ല, മറിച്ച് പ്രാഥമിക അറിവിന്റെയോ സ്വയം-വ്യക്തമായ ഒരു സിദ്ധാന്തത്തിന്റെയോ അടിസ്ഥാന വസ്തുതയാണെന്ന് അവകാശപ്പെടുകയാണ് ഡെസ്കാർട്ടസ് ഈ പ്രശ്നം പരിഹരിക്കാൻ ലക്ഷ്യമിട്ടു. അത് ഒരു അനമാനമാണെങ്കിൽ, അതിന്റെ ഉറപ്പ് പരിസരത്തെ മാത്രം ആശ്രയിച്ചിരിക്കും, അത് ഉറപ്പിന്റെ ഉറപ്പിന് മറ്റ് അടിസ്ഥാനങ്ങൾ ആവശ്യമായി വരും. ഈ രീതി ഉപയോഗിക്കുന്നത് വ്യക്തമായ ഒരു സത്യം കൈവരിക്കാതെ അനന്തമായ ഒരു പിന്നോക്കാവസ്ഥയിലേക്ക് നയിക്കും, കാരണം ഓരോ അടിസ്ഥാനവും കൂടുതൽ അടിസ്ഥാനങ്ങൾ ആവശ്യമായി വരും, ആത്യന്തികമായി ഏതെങ്കിലും നിർണ്ണായക നിഗമനത്തിലെത്തുന്നത് തടയും. കോജിറ്റോയുടെ ഉറപ്പ് വ്യക്തമാണ്, അത്തരമൊരു ഉറപ്പോടെ മറ്റൊരു യാഥാർത്ഥ്യവും അറിയാൻ കഴിയില്ല. എന്റെ ബോധം ഞാൻ എന്റെ അസ്തിത്വം സ്ഥിരീകരിക്കുന്ന മാധ്യമമായി പ്രവർത്തിക്കുന്നു. കൂടാതെ "കോജിറ്റോ എർഗോ സം" എന്ന വാചകം ഈ ആശയത്തെ ഉൾക്കൊള്ളുന്നു. ചിന്തയും അസ്തിത്വവും തമ്മിലുള്ള അവിഭാജ്യമായ ബന്ധം നിഷേധിക്കാനാവാത്ത ഒരു സത്യമാണ്. ബൗദ്ധികവും മനഃശാസ്ത്രപരവുമായ വീക്ഷണകോണുകളിൽ നിന്ന് വീക്ഷിക്കുമ്പോൾ, എന്റെ അസ്തിത്വം യാഥാർത്ഥ്യമായി എന്റെ ബോധവുമായി ബന്ധപ്പെട്ടിരിക്കുന്നു എന്നതാണ് അടിസ്ഥാന തത്വം. "അതുകൊണ്ട്" എന്ന പദത്തിന്റെ ഉപയോഗം നിർഭാഗ്യവശാൽ കോഗിറ്റോയെ ഒരു അനമാനമായി വ്യാഖ്യാനിക്കുന്നതിലേക്ക് നയിച്ചു, അത് ഒരു നെഗറ്റീവ് ഫലമായിരുന്നു. ഇതിനു വിപരീതമായി, "അതുകൊണ്ട്" എന്ന പദപ്രയോഗം പ്രാഥമികമായി അനമാന പ്രക്രിയയിലെ ഒരു ഘട്ടത്തെ സൂചിപ്പിക്കുന്നു, അതേസമയം ഒരു അവശ്യ ബന്ധ ബന്ധത്തെയും സൂചിപ്പിക്കുന്നു. ഡെസ്കാർട്ടസ് "അതുകൊണ്ട്" എന്ന പദപ്രയോഗം ഒരു കീഴ്ക്കട സന്ദർഭത്തിൽ ഉപയോഗിച്ചു. "ഞാൻ കരുതുന്നു, അതുകൊണ്ട് ഞാൻ ഉണ്ട്" എന്ന വാക്യത്തിന് അടിവരയിടുന്നത് അനുചിതമാണ്, കാരണം ഒരാളുടെ അസ്തിത്വം സ്ഥിരീകരിക്കാൻ ചിന്ത മാത്രം മതിയെന്ന് സൂചിപ്പിക്കാൻ. എന്റെ ബോധം എന്റെ അസ്തിത്വത്തെ ഉൾക്കൊള്ളുന്നു എന്നതിന് തെളിവ് നൽകുക എന്നതാണ് ഒരു നിർണ്ണായക പ്രശ്നം. ബോധത്തിന് പുറമെ, ഒരു പ്രവർത്തനത്തിനും സ്വത്വത്തിന്റെ നിലനിൽപ്പ് ഉറപ്പാക്കാൻ കഴിയില്ല. തൽഫലമായി, "ഞാൻ നടക്കുന്നു; അതിനാൽ, ഞാൻ ഉണ്ട്" എന്ന് വാദിക്കുന്നത് തെറ്റാണ്, കാരണം ബോധമില്ലാതെ നടക്കുന്നത് സ്വയം നിലനിൽപ്പിനെ അർത്ഥമാക്കുന്നില്ല. നടത്തം ഒരു ശാരീരിക പ്രവർത്തനമാണെന്ന വസ്തുതയാണ് ഇതിന് കാരണം.

സബ്സ്റ്റൻസ് ഡ്യൂവലിസത്തിന്റെ മറ്റൊരു വകഭേദം, സാധാരണയായി സബ്സ്റ്റാൻറിവൽ അല്ലെങ്കിൽ സബ്സ്റ്റാൻഷിവൽ ഡ്യൂവലിസം എന്ന് വിളിക്കപ്പെടുന്നു, ഡെസ്കാർട്ടസ് രൂപപ്പെടുത്തിയ വ്യക്തികളെക്കുറിച്ചുള്ള ദ്വന്ദ്വവാദ വീക്ഷണമാണ്. ഡെസ്കാർട്ടസ് വർഗ്ഗീകരിച്ചിരിക്കുന്നു പദാർത്ഥങ്ങളെ രണ്ട് വിഭാഗങ്ങളായി തിരിച്ചിരിക്കുന്നു: ദ്രവ്യവുമായി ബന്ധപ്പെട്ട വിപുലമായ പദാർത്ഥങ്ങൾ, മനസ്സിനെയോ ആത്മാവിനെയോ സംബന്ധിച്ച ചിന്താ പദാർത്ഥങ്ങൾ. ദ്രവ്യത്തിന്റെ ഒരു പ്രത്യേക ഗുണം, ശാരീരിക പദാർത്ഥം എന്നും അറിയപ്പെടുന്നു, അതിന്റെ നീളം, വീതി, ആഴം എന്നിവയിലുള്ള ജ്യാമിതീയ വികാസമാണ്. ദ്രവ്യത്തെ അതിന്റെ വിവിധ ഗുണങ്ങളാൽ വേർതിരിച്ചിരിക്കുന്നു, അതിലൊന്നാണ് ശരീരത്തിന്റെ പല മാനങ്ങളിൽ വളരാനുള്ള കഴിവ്. നേരെമറിച്ച്, അവ ഓരോന്നും യഥാർത്ഥത്തിൽ അതിന്റെ മുൻഗാമിയുടെ ഒരു വിപുലീകരണമാണ്. മനസ്സിന്റെ സ്വഭാവം ദ്രവ്യത്തിന്റെ സ്വഭാവത്തിൽ നിന്ന് പൂർണ്ണമായും വ്യത്യസ്തമാണെന്ന് അദ്ദേഹം വാദിച്ചു. ഈ വീക്ഷണകോണിൽ നിന്ന്, ആത്മാവ് ശരീരത്തിൽ നിന്ന് പൂർണ്ണമായും വേറിട്ടതാണ്. അദ്ദേഹം തന്റെ പ്രഭാഷണത്തിൽ "മനസ്സ്", "ആത്മാവ്" എന്നീ പദങ്ങൾ പര്യായമായി ഉപയോഗിച്ചു. മനസ്സിനെ സ്വയം, വ്യക്തി, ചിന്ത, വിശ്വസിക്കൽ, സംശയിക്കൽ, ആഗ്രഹം, പ്രവൃത്തി എന്നിവയെ നിയന്ത്രിക്കുന്ന സത്ത എന്നിവയ്ക്ക് തുല്യമായി അദ്ദേഹം കണക്കാക്കുന്നു. ആത്മാവ് അഭൗതികവും ഭൗതികമല്ലാത്തതും ശരീരത്തിന്റെ മരണത്തിനപ്പുറം നിലനിൽക്കാൻ കഴിവുള്ളതുമാണ്, അത് അസ്തിത്വ സമയത്ത് ശരീരവുമായി ഒന്നിച്ചാലും. ആത്മാക്കൾ "ലളിതമാണ്" എന്ന് ഡെസ്കാർട്ടസ് വാദിച്ചു, അതായത് അവയ്ക്ക് ഘടകങ്ങളൊന്നുമില്ല. ബഹിരാകാശത്തുള്ള എല്ലാ അസ്തിത്വങ്ങളും സാധാരണ ദ്രവ്യത്തിൽ നിന്ന് അനന്തമായി വിഭജിക്കാവുന്ന വ്യത്യസ്ത

ആത്മാക്കളാണെന്ന അദ്ദേഹത്തിന്റെ വീക്ഷണം. ഡെസ്കാർട്ടസ് രൂപപ്പെടുത്തിയ പരമപ്രധാനമായ ദാർശനിക സങ്കല്പമാണിത്, ഏറ്റവും അത്യാവശ്യമായ ദൈവതവാദം എന്ന പദവി കാരണം, ഇത് ആധുനിക യൂറോപ്യൻ തത്ത്വചിന്തയെ ആഴത്തിൽ സ്വാധീനിച്ചിട്ടുണ്ട്. മാനസിക പ്രതിഭാസങ്ങളെ ഭൗതിക ഗുണങ്ങളിലൂടെ യാത്രികമായി വ്യക്തമാക്കാൻ കഴിയില്ലെന്ന് ഡെസ്കാർട്ടസ് വാദിച്ചു. രണ്ട് അസ്തിത്വങ്ങളുടെയും അടിസ്ഥാന ഗുണങ്ങൾ വിപുലീകരണവും ചിന്തയുമാണ്, കാരണം ഇവ ദ്രവ്യത്തിന്റെയും മനസ്സിന്റെയും സത്തയെ നിർവചിക്കുന്നു. ഒരു മനുഷ്യൻ ഒരു ജൈവ സമ്പൂർണ്ണതയല്ല, മറിച്ച് രണ്ട് വ്യത്യസ്ത അസ്തിത്വങ്ങളുടെ സംയോജനമാണെന്ന് അദ്ദേഹത്തിന്റെ ദൈവതവാദ സമീപനം വാദിക്കുന്നു: മനസ്സും ശരീരവും. വ്യത്യസ്ത വീക്ഷണകോണുകൾ ഉണ്ടായിരുന്നിട്ടും, യൂക്ലിഡോയം മനുഷ്യത്വത്തിന്റെ സത്തയാണെന്ന് അരിസ്റ്റോട്ടിലും ഡെസ്കാർട്ടസും അവകാശപ്പെട്ടു.

കാർട്ടീഷ്യൻ പദാർത്ഥ ദൈവതവാദത്തിന്റെ പ്രധാന തത്വങ്ങൾ നമുക്ക് ചുരുക്കി പറയാം:

1. പദാർത്ഥങ്ങളുടെ രണ്ട് അടിസ്ഥാനപരമായി വ്യത്യസ്തമായ വിഭാഗങ്ങളുണ്ട്. മനസ്സുകൾ ഉൾപ്പെടെയുള്ള മാനസിക പദാർത്ഥങ്ങളും ശരീരങ്ങൾ ഉൾക്കൊള്ളുന്ന ഭൗതിക പദാർത്ഥങ്ങളും. ഒരു മനസ്സിന്റെ അടിസ്ഥാന സ്വഭാവം ചിന്തിക്കുക, അവബോധം കൈവരിക്കുക, വിവിധ വൈജ്ഞാനിക പ്രക്രിയകളിൽ പങ്കെടുക്കുക എന്നിവയാണ്; ഒരു ശരീരത്തിന്റെ സാരാംശം സ്ഥലം കൈവശപ്പെടുത്തുകയും ഭൗതിക മാനങ്ങൾ ഉണ്ടായിരിക്കുകയും ചെയ്യുക എന്നതാണ്.

2. മനുഷ്യൻ മനസ്സും ശരീരവും ചേർന്ന ഒരു സംയുക്ത ജീവിയാണ് (ഡെസ്കാർട്ടസ് അതിനെ വിളിച്ചതുപോലെ ഒരു "യൂണിയൻ"). 3.

മനസ്സുകൾ ശരീരങ്ങളിൽ നിന്ന് വ്യത്യസ്തമാണ്, ഒരു മനസ്സും ശരീരത്തിന് സമാനമല്ല.

മനസ്സിന്റെയും ശരീരത്തിന്റെയും കാര്യകാരണ ബന്ധത്തിലുള്ള ആഴത്തിലുള്ള പ്രായോഗിക വിശ്വാസമാണ് ഡെസ്കാർട്ടസിന്റെ മനസ്സിന്റെ തത്ത്വചിന്തയെ അദ്ദേഹത്തിന്റെ സമകാലികരായ ലെയ്ബ്നീസ്, മാലെബ്രാഞ്ച്, സ്പിനോസ എന്നിവരുടെ ദാർശനിക വീക്ഷണകോണുകളിൽ നിന്ന് വ്യത്യസ്തമാക്കുന്നത്. മനസ്സും ശരീരവും തമ്മിലുള്ള കാര്യകാരണ ബന്ധത്തിലുള്ള അദ്ദേഹത്തിന്റെ ആഴത്തിലുള്ള പ്രായോഗിക വിശ്വാസമാണ്. ഒരു ഗ്ലാസ് വെള്ളം കടിക്കാൻ എന്റെ ദാഹം എന്നെ നിർബന്ധിച്ചു, മനസ്സ് ശരീരത്തെ എങ്ങനെ മനഃപൂർവ്വം ഒരു പ്രവൃത്തി നിർവഹിക്കുന്നതിൽ ഉചിതമായ പ്രവർത്തനത്തിലേക്ക് നയിക്കുന്നു എന്നതിന്റെ ഉദാഹരണമാണിത്. ധാരണയുടെ മേഖലയിൽ, കാര്യകാരണ തത്വം വിപരീതമായി പ്രവർത്തിക്കുന്നു: നമ്മൾ ഒരു വൃക്ഷത്തെ കാണുമ്പോൾ, മരം ഒരു വൃക്ഷത്തിന്റേതിന് സമാനമായ ഒരു ദൃശ്യാനുഭവത്തിന് കാരണമാകുന്നു. ഒരു വൃക്ഷത്തെ കണ്ടുമുട്ടുന്നതിന്റെ അനുഭവം കേവലം ദൃശ്യവൽക്കരിക്കുന്നതിൽ നിന്നോ ദ്രുതമകമാക്കുന്നതിൽ നിന്നോ വളരെ വ്യത്യസ്തമാണ്.

അതിനാൽ, മനസ്സും ശരീരവും തമ്മിലുള്ള ബന്ധത്തെക്കുറിച്ചുള്ള അടുത്ത വാദം നമുക്ക് ഇനി അവതരിപ്പിക്കാം:

4. മനസ്സുകളും ശരീരങ്ങളും കാര്യകാരണ സ്വാധീനത്തിനായി പരസ്പരം ആശ്രയിക്കുന്നു. ചില മാനസിക സംഭവങ്ങൾ ശാരീരിക സംഭവങ്ങൾക്ക് കാരണമാകാൻ സാധ്യതയുണ്ട്, തിരിച്ചും.

മനസ്സിന്റെ സത്തയോ മാനസികാവസ്ഥകളുടെ അടിസ്ഥാന സ്വഭാവമോ ആണ് ബോധമെന്ന് ഊന്നിപ്പറഞ്ഞുകൊണ്ട്, എല്ലാ മാനസികാവസ്ഥകളും ബോധമുള്ളതാണെന്ന് ഡെസ്കാർട്ടസ് നിഗമനം ചെയ്തു. ഒരു കാർട്ടീഷ്യൻ വീക്ഷണകോണിൽ നിന്ന്, ബോധം അന്തർലീനമായി ആത്മനിഷ്ഠമാണ്, കാരണം അത് അനുഭവിക്കുന്ന വ്യക്തിക്ക് മറ്റുള്ളവർക്ക് ലഭ്യമല്ലാത്ത പ്രത്യേക പ്രവേശനം ഉള്ളതായി തോന്നുന്നു. ഇത് മനസ്സിനും ശരീരത്തിനും വ്യത്യസ്ത അസ്തിത്വങ്ങളാണെങ്കിലും പരസ്പരം കാര്യകാരണ സ്വാധീനം ചെലുത്താൻ കഴിയുമെന്ന് ഇത് വ്യക്തമാക്കുന്നു. യുക്തിസഹമായ യുക്തിയും തുടർച്ചയായ നിലനിൽപ്പും കാരണം കാർട്ടീഷ്യൻ ആത്മാക്കൾ ഭൗതിക സ്വഭാവത്തിൽ നിന്ന് സ്വതന്ത്രരാണ്, ഇത് സൂചിപ്പിക്കുന്നത് അവർക്ക് ഒരു സ്ഥലപരമായ സ്ഥാനവും ഇല്ലെങ്കിലും ശാരീരിക പ്രവർത്തനങ്ങളെയും തീരുമാനങ്ങളെയും സ്വാധീനിക്കാൻ കഴിയുമെന്നാണ്. അവർക്ക് ഒരു സ്ഥലപരമായ സ്ഥാനവും ഇല്ല.

ഒരു വ്യക്തിയുടെ ജീവിതത്തിലുടനീളം പരസ്പരം പ്രയോജനകരമായ ഇടപെടലുകളിൽ ഏർപ്പെടുന്ന വ്യത്യസ്ത ഘടകങ്ങളാണ് മനസ്സും ശരീരവും. ഇന്ററാക്ഷനിസം മറ്റൊരു ദ്വന്ദ്വ വീക്ഷണകോണായ പാരലലിസവുമായി വളരെ വ്യത്യസ്തമാണ്, ഇത് മനസ്സും ശരീരവും തമ്മിലുള്ള ഏതെങ്കിലും കാര്യകാരണ ബന്ധത്തെ നിരാകരിക്കുന്നു. മനസ്സും ശരീരവും തമ്മിലുള്ള ബന്ധത്തിന്റെ കേന്ദ്രമായി ഡെസ്കാർട്ടസ് പിന്നിൽ ഗ്രന്ഥിയെ പ്രതിനിധീകരിച്ചു. മനസ്സും ശരീരവും തമ്മിലുള്ള ബന്ധം വ്യക്തമാക്കുന്നതിന്, ഡെസ്കാർട്ടസ് സാൻർഭീകത എന്ന ആശയം അവതരിപ്പിച്ചു. ഇത് അദ്ദേഹത്തിന്റെ ദ്വന്ദ്വ വീക്ഷണത്തിന് വിരുദ്ധമാണ്. മനസ്സിനും ശരീരത്തിനും, ശാരീരികവും ശാരീരികവുമായ ചലനങ്ങൾക്കൊപ്പം, ഒരു യഥാർത്ഥ കാര്യകാരണ ബന്ധമില്ല. ചലനത്തിന്റെ സംരക്ഷണം വ്യക്തമാക്കാൻ ഡെസ്കാർട്ടസ് ഇടയ്ക്കിടെ "പതിവ് യോജിപ്പ്" എന്ന പദം ഉപയോഗിച്ചു. ചലനത്തിന്റെ അളവ് അതിന്റെ തുടക്കത്തിൽ തന്നെ ദ്രവ്യത്തിന്

നൽകിയിരുന്നുവെന്ന് സൂചിപ്പിക്കുന്നു.

മറ്റ് പദാർത്ഥങ്ങളിൽ നിന്ന് സ്വതന്ത്രമായി നിലനിൽക്കുന്ന ഒരു വസ്തുവായി ഡെസ്കാർട്ടസ് ഒരു പ്രത്യേക വസ്തുവിനെ വിശേഷിപ്പിക്കുന്നു. കർശനമായ അർത്ഥത്തിൽ, ദൈവം എന്ന ഒരു പദാർത്ഥം മാത്രമേ നിലനിൽക്കുന്നുള്ളൂ എന്ന് അദ്ദേഹം അവകാശപ്പെട്ടു. സൃഷ്ടിക്കപ്പെടാത്ത ഒരേയൊരു പദാർത്ഥം ദൈവം മാത്രമാണെങ്കിലും, സൃഷ്ടിക്കപ്പെട്ട പദാർത്ഥങ്ങളെ തിരിച്ചറിയാൻ കഴിയും. അവയുടെ അസ്തിത്വത്തിന് ദൈവിക അംഗീകാരത്തെ ആശ്രയിക്കുന്നതിനൊപ്പം, അപകടങ്ങൾ അല്ലെങ്കിൽ രീതികൾ പോലുള്ള മറ്റ് സൃഷ്ടിക്കപ്പെട്ട അസ്തിത്വങ്ങളിൽ നിന്ന് സ്വാതന്ത്ര്യം നിലനിർത്തുന്നതിൽ നിന്നും ഇത് ഉടലെടുക്കുന്നു. സംശയം ഒരു പോരായ്മയാണെന്ന് കണക്കിലെടുത്ത്, ദൈവം ഒരു കുറ്റമറ്റ ജീവിയാണെന്ന് അദ്ദേഹം നിഗമനം ചെയ്തു. സത്തുലിതാവസ്ഥ നിലനിർത്താൻ, ദൈവം എല്ലാ സംഭവങ്ങളെയും സംഘടിപ്പിക്കുകയും ഏറ്റവും ഉചിതമായ നിമിഷത്തിൽ ഇടപെടുകയും ചെയ്യുന്നു, പ്രപഞ്ചം തന്റെ കുറ്റമറ്റ സ്വഭാവത്തെ പ്രതിഫലിപ്പിക്കുന്ന ഒരു യോജിപ്പുള്ള സത്തുലിതാവസ്ഥയിൽ പ്രവർത്തിക്കുന്നുവെന്ന് ഉറപ്പാക്കുന്നു. ഒരു സിനിക്, അപൂർണ്ണ ജീവി എന്ന നിലയിൽ അദ്ദേഹത്തിന്റെ സ്വഭാവം കണക്കിലെടുക്കുമ്പോൾ, മനുഷ്യർ തന്റെ ധാരണയെ മറികടക്കുന്ന അറിവ് എങ്ങനെ നേടിയിരിക്കാമെന്ന് അദ്ദേഹം ചോദ്യം ചെയ്യുന്നു, പ്രത്യേകിച്ച് വ്യക്തികൾ അവരുടെ ജീവിതത്തിലുടനീളം നേടുന്ന വിശാലമായ അനുഭവങ്ങളും ഉൾക്കൊള്ളലുകളും കണക്കിലെടുക്കുമ്പോൾ. ഈ ആശയങ്ങളിൽ ഭൂരിഭാഗവും

വ്യക്തിഗത സൃഷ്ടിയിൽ നിന്നാണ് ഉത്ഭവിക്കുന്നത്. നേരെമറിച്ച്, ദൈവത്തെക്കുറിച്ചുള്ള ആശയം ഈ തത്വത്തിന് ഒരു അപവാദമാണ്. ദൈവം അസ്തിത്വങ്ങളെ അവയുടെ ആന്തരിക സംവിധാനങ്ങൾക്കനുസരിച്ച് പ്രവർത്തിക്കാൻ അനുവദിക്കുന്നു എന്ന വീക്ഷണം പ്രകടിപ്പിക്കാൻ അദ്ദേഹം "ദിവ്യ യോജിപ്പ്" എന്ന പദം ഉപയോഗിച്ചു. ഒരു വികലമായ ജീവിതം സ്വതന്ത്രമായി പൂർണ്ണമായ ഒരു അസ്തിത്വം എന്ന ആശയം സങ്കല്പിക്കാൻ കഴിയില്ലെന്ന് അദ്ദേഹം വാദിക്കുന്നു. തൽഫലമായി, ദൈവത്തെക്കുറിച്ചുള്ള അവന്റെ ധാരണയുടെ ഉത്ഭവം ദൈവമായിരിക്കണം എന്നാണ് ഇത് സൂചിപ്പിക്കുന്നത്. തൽഫലമായി, ദൈവത്തിന്റെ അസ്തിത്വം അസന്ദിഗ്ധമായി അനിവാര്യമാണ്. ഈ കാര്യകാരണ വാദത്തോടൊപ്പം, അദ്ദേഹം സത്തോളജിക്കൽ വാദത്തിന്റെ ഒരു വകഭേദം ആവിഷ്കരിച്ചു. ദൈവം സാധാരണയായി സങ്കല്പിക്കുന്നത് പോലെ ഒരു പൂർണ്ണമായ അസ്തിത്വമാണെങ്കിൽ, ഒരു വ്യക്തിയിൽ യഥാർത്ഥവും സത്യവുമായ എല്ലാം ഒരു പൂർണ്ണമായ സത്തയിൽ നിന്ന് ഉരുത്തിരിഞ്ഞതാണെന്നും അദ്ദേഹം അസ്തിത്വത്തിന്റെ പൂർണ്ണതയെ ഉൾക്കൊള്ളണമെന്നും അഭിപ്രായപ്പെട്ടു. നമ്മുടെ വ്യതിരിക്തവും വ്യക്തവുമായ എല്ലാ ചിന്തകളും കൃത്യമായിരിക്കണമെന്ന് വാദിക്കുന്ന ഇടക്കാല നിയമം അദ്ദേഹം തീർച്ചയായും സ്വീകരിച്ചു. സത്യത്തെ സംബന്ധിച്ചിടത്തോളം, ആശയക്കുഴപ്പമുണ്ടാക്കുന്നതും അവ്യക്തവുമായ അഭിപ്രായങ്ങൾക്ക് പോലും യഥാർത്ഥ്യത്തിൽ ചില അടിത്തറ ഉണ്ടായിരിക്കണം.

ആധുനിക കാലത്ത് ഈ ശാസ്ത്രശാഖയുടെ തുടക്കം മനസ്സിന്റെ തത്ത്വചിന്തയ്ക്ക് റെനെ ഡെസ്കാർട്ടസ് നൽകിയ സംഭാവനകളെ അഭേദ്യമായി ബന്ധിപ്പിക്കുന്നു. അങ്ങനെ ചെയ്യുന്നതിലൂടെ, അദ്ദേഹം തത്ത്വചിന്തയെ ബോധത്തിന്റെ ആന്തരിക മണ്ഡലത്തിലേക്ക് നയിക്കുകയും മനസ്സിനെ വ്യവസ്ഥാപിത അന്വേഷണത്തിന്റെ കേന്ദ്ര വസ്തുവായി സ്ഥാപിക്കുകയും ചെയ്തു. യുക്തിസഹമായ സ്വത്വത്തിൽ ആത്മവിശ്വാസം വളർത്തിയെടുത്താണ് അദ്ദേഹം ഇത് നേടിയത്, ഇത് വ്യക്തികൾക്ക് സ്വന്തം യുക്തിയെയും ആത്മപരിശോധനയെയും അറിവിന്റെ സാധ്യമായ ഉറവിടങ്ങളായി വിശ്വസിക്കാൻ അനുവദിച്ചു. ചിന്താ പദാർത്ഥവും വിപുലീകരണ പദാർത്ഥവും തമ്മിലുള്ള അദ്ദേഹത്തിന്റെ വ്യത്യാസം തുടർന്നുള്ള തത്ത്വചിന്തകർക്ക് ധാരണ, അറിവ്, ഐഡന്റിറ്റി, മാനസികവും ശാരീരികവുമായ പ്രതിഭാസങ്ങൾ തമ്മിലുള്ള ബന്ധം എന്നിവ പര്യവേക്ഷണം ചെയ്യുന്നതിനുള്ള ഒരു ബദൽ മാതൃക വാഗ്ദാനം ചെയ്തു, ഇത് ദാർശനിക വ്യവഹാരത്തിൽ ഈ ആശയങ്ങൾ എങ്ങനെ പരസ്പരം ഇടപഴകുകയും സ്വാധീനിക്കുകയും ചെയ്യുന്നു എന്നതിനെക്കുറിച്ച് കൂടുതൽ ആഴത്തിലുള്ള ധാരണയ്ക്ക് വഴിയൊരുക്കി.

കാർട്ടീഷ്യൻ ദുന്ദുവദത്തെ നിരാകരിച്ചിട്ടും, ആത്മനിഷ്ട അനുഭവവും ശരീരവും തമ്മിലുള്ള ബന്ധം, മാനസിക കാര്യകാരണ ബന്ധത്തിന്റെ സാധ്യത, സ്വാർത്ഥത എന്ന ആശയം എന്നിവയുൾപ്പെടെ അത് അവതരിപ്പിക്കുന്ന വെല്ലുവിളികളെ തത്ത്വചിന്തകർ നിരന്തരം നേരിടുന്നു. ഡെസ്കാർട്ടസിന്റെ യഥാർത്ഥ വെല്ലുവിളികളെ പ്രതികരണങ്ങളായോ അതിനുള്ള പരിഷ്കാരങ്ങളായോ ഭൗതികവാദം, പെരുമാറ്റവാദം, പ്രവർത്തനപരത എന്നിവയെ നമുക്ക് വ്യാഖ്യാനിക്കാൻ കഴിയും. ഈ സിദ്ധാന്തങ്ങൾ ഡെസ്കാർട്ടസിന്റെ പ്രാരംഭ വെല്ലുവിളിയിൽ നിന്നുള്ള വ്യതിയാനങ്ങളായി കണക്കാക്കില്ല.

തൽഫലമായി, ഡെസ്കാർട്ടസിന്റെ ശാശ്വത സംഭാവന അദ്ദേഹം നൽകിയ പരിഹാരങ്ങളിൽ മാത്രമല്ല, അദ്ദേഹം നിർമ്മിച്ച ചട്ടങ്ങളിലും ഉണ്ട്. അദ്ദേഹം ഒരു ആശയപരമായ ചട്ടക്കൂട് സ്ഥാപിച്ചെങ്കിലും, ബോധത്തെയും അറിവിനെയും കുറിച്ചുള്ള നിലവിലെ

വ്യവഹാരത്തിന്റെ അടിസ്ഥാന പ്രശ്നങ്ങൾ ആ ചട്ടക്കൂടുകളിൽ നിലനിൽക്കുന്നു. ഇത് സൂചിപ്പിക്കുന്നത് അദ്ദേഹത്തിന്റെ ആശയങ്ങൾ അടിസ്ഥാനപരമാണെങ്കിലും, മനസ്സ്-ശരീര പ്രശ്നം, ആത്മനിഷ്ഠമായ അനുഭവത്തിന്റെ സ്വഭാവം തുടങ്ങിയ ഇന്നത്തെ ഈ വിഷയങ്ങളെ ചുറ്റിപ്പറ്റിയുള്ള സങ്കീർണ്ണതകളെയും സംവാദങ്ങളെയും പൂർണ്ണമായും പരിഹരിക്കുന്നില്ല എന്നാണ്. തൽഫലമായി, അദ്ദേഹം ഒരു നിർണായക കഥാപാത്രമായി തുടരുന്നു, മനസ്സിന്റെ സ്വഭാവത്തെക്കുറിച്ചുള്ള എല്ലാ പഠനങ്ങളിലും അദ്ദേഹത്തിന്റെ സ്വാധീനം പ്രകടമാണ്.

ഇരുപതാം നൂറ്റാണ്ടിലെ കൃത്രിമബുദ്ധിയുടെ ആവിർഭാവം കാർട്ടീഷ്യൻ പ്രതിസന്ധികളെ വീണ്ടും അവതരിപ്പിച്ചു, പക്ഷേ രൂപാന്തരപ്പെട്ട രീതിയിലാണ്. മനസ്സിന്റെ സത്തയായി നിർവചിച്ചാൽ ഒരു യന്ത്രത്തിന് ചിന്തിക്കാനുള്ള ശേഷി ഉണ്ടാകുമോ? യുക്തി, പ്രശ്നപരിഹാരം അല്ലെങ്കിൽ ഭാഷാ ഉപയോഗം തുടങ്ങിയ കഴിവുകൾ കൃത്രിമമായി പകർത്താൻ കഴിയുമോ? അലൻ ട്യൂറിംഗ് പോലുള്ള ഗവേഷകർ ബുദ്ധിശക്തിയുടെ പെരുമാറ്റ മാനദണ്ഡങ്ങൾ സ്ഥാപിച്ചുകൊണ്ട് ഈ പ്രശ്നം പുനർനിർവചിച്ചു. ഒരു യന്ത്രത്തിന് അഭൗതിക മനസ്സുണ്ടോ എന്നതിനെക്കുറിച്ചായിരുന്നില്ല ട്യൂറിംഗിന്റെ അന്വേഷണം; പകരം, ഒരു യന്ത്രത്തിന്റെ പ്രകടനം ഒരു മനുഷ്യ സംഭാഷകന്റെ പ്രകടനത്തിൽ നിന്ന് വേർതിരിച്ചറിയാൻ കഴിയുന്നില്ലെന്ന് എന്ന് അദ്ദേഹം ചോദിച്ചു. ഈ പ്രവർത്തനം ആന്തരിക സത്തയിൽ നിന്ന് ബാഹ്യ പ്രവർത്തനത്തിലേക്ക് ഊന്നൽ മാറ്റുന്നു, യന്ത്ര ബുദ്ധി വിലയിരുത്തുമ്പോൾ ആന്തരിക മാനസികാവസ്ഥകളേക്കാൾ നിരീക്ഷിക്കാവുന്ന പെരുമാറ്റത്തിന്റെ പ്രാധാന്യം എടുത്തുകാണിക്കുന്നു.

ഒരു വ്യവസ്ഥയുടെ ഘടനയുടെ സത്തയല്ല, മറിച്ച് അതിനുള്ളിൽ അവ നിർവ്വഹിക്കുന്ന പ്രവർത്തനങ്ങളാണ് മാനസികാവസ്ഥകളെ വിശേഷിപ്പിക്കുന്നതെന്ന് പ്രവർത്തനവാദ തത്ത്വചിന്തകർ വാദിക്കുന്നു. സിദ്ധാന്തത്തിൽ, ജൈവശാസ്ത്രപരമായ അസ്തിത്വങ്ങൾക്ക് സമാനമായ വേദന, വിശ്വാസം അല്ലെങ്കിൽ ആഗ്രഹം സിലിക്കോണിന് ഉണ്ടാകുമോ? ഈ സന്ദർഭത്തിൽ, പ്രവർത്തനവാദം ഡെസ്കാർട്ടീസിയനോടുള്ള പ്രതികരണവും അദ്ദേഹത്തിന്റെ ആശയങ്ങളുടെ പരിണാമവും ഉൾക്കൊള്ളുന്നു. വേദന, വിശ്വാസം അല്ലെങ്കിൽ ആഗ്രഹം പോലുള്ള മാനസികാവസ്ഥകളെ അവയുടെ ഭൗതിക അടിത്തറകളേക്കാൾ അവയുടെ പ്രവർത്തനപരമായ റോളുകളുടെ അടിസ്ഥാനത്തിൽ മനസ്സിലാക്കാൻ കഴിയുമെന്ന് ഇത് സൂചിപ്പിക്കുന്നു. അഭൗതിക വസ്തുക്കളെ ഇത് തള്ളിക്കളയുന്നുണ്ടെങ്കിലും, മാനസികാവസ്ഥ ഏതെങ്കിലും പ്രത്യേക ഭൗതിക മൂലകത്തിന്റെ പര്യായമല്ല എന്ന ധാരണ ഇത് ഉയർത്തിപ്പിടിക്കുന്നു.

എന്നിരുന്നാലും, കൃത്രിമബുദ്ധിയുടെ മേഖലയിൽ, പ്രത്യേകിച്ച് ബോധത്തെയും ആത്മനിഷ്ഠതയെയും സംബന്ധിച്ച്, ഡെസ്കാർട്ടീസ് ഇപ്പോഴും ഒരു ചർച്ചാ വിഷയമാണ്. മനുഷ്യന്റെ പെരുമാറ്റത്തെ എല്ലാ വിശദാംശങ്ങളിലും പുനർനിർമ്മിക്കുന്ന ഒരു യന്ത്രത്തിന് ഇപ്പോഴും അനുഭവം ഉണ്ടെന്ന് കണക്കാക്കുമോ? ആ സംവിധാനത്തിലേക്ക് ഒരു പരിധിവരെ സംയോജിപ്പിക്കുന്നതിന്റെ അനുഭവം എന്താണ്? മനസ്സിന്റെ സത്ത ആദ്യ വ്യക്തി അവബോധമാണെന്നും ബാഹ്യമായി പ്രകടിപ്പിക്കാൻ വെല്ലുവിളി നിറഞ്ഞ ഒരു പ്രതിഭാസമാണെന്നും കാർട്ടീഷ്യൻ സങ്കല്പത്തെ ഈ പ്രശ്നങ്ങൾ ഉദാഹരിക്കുന്നു. വികസിത കൃത്രിമബുദ്ധിയുടെ എതിരാളികൾ പലപ്പോഴും ഈ പാരമ്പര്യത്തെ പരോക്ഷമായോ വ്യക്തമായോ സൂചിപ്പിക്കുന്നു, ഇത് മനുഷ്യബോധത്തെ ചിത്രീകരിക്കുന്ന ആദ്യ വ്യക്തി അവബോധം AI-ക്ക് ഇല്ലെന്നും അതിനാൽ മനുഷ്യന്റെ ചിന്തയോ അനുഭവമോ യഥാർത്ഥത്തിൽ പകർത്താൻ കഴിയില്ലെന്നും സൂചിപ്പിക്കുന്നു.

കൂടാതെ, ഡെസ്കാർട്ടീസ് ഉറപ്പിനും യുക്തിസഹമായ സുതാര്യതയ്ക്കും നൽകിയ ഊന്നൽ ഇന്ന് വ്യാപകമായിട്ടുള്ള അറിവിനെക്കുറിച്ചുള്ള ധാരണകൾക്ക് തികച്ചും വിരുദ്ധമാണ്. മനുശാസ്ത്രത്തിലും കൃത്രിമബുദ്ധിയിലും നടത്തിയ സമീപകാല ഗവേഷണങ്ങൾ, അബോധാവസ്ഥയിലുള്ള പ്രോസസ്സിംഗ്, ഹ്യൂറിസ്റ്റിക്, പരിസ്ഥിതിയുമായുള്ള സ്പർശന ഇടപെടൽ എന്നിവയുടെ പ്രാധാന്യം വെളിച്ചത്തു കൊണ്ടുവന്നിട്ടുണ്ട്, തീരുമാനമെടുക്കലിലും പ്രശ്നപരിഹാരത്തിലും ഈ ഘടകങ്ങൾ നിർണായക പങ്ക് വഹിക്കുന്നുണ്ടെന്ന് സൂചിപ്പിക്കുന്നു, ഇത് ഡെസ്കാർട്ടീസിന്റെ അറിവിനെ പ്രാഥമികമായി യുക്തിസഹവും ബോധപൂർവ്വവുമാണെന്ന് മനസ്സിലാക്കുന്നതിനെ വെല്ലുവിളിക്കുന്നു. ഡെസ്കാർട്ടീസ് വിഭാവനം ചെയ്തതുപോലെ ചിന്ത വ്യത്യസ്തമോ വ്യക്തമോ വൈജ്ഞാനികമായി മികച്ചതോ ആയിരിക്കണമെന്നില്ല. എന്നിരുന്നാലും, അദ്ദേഹത്തിന്റെ നൂതന ഘടനയുമായി താരതമ്യം ചെയ്യുമ്പോൾ ഈ ക്രമീകരണങ്ങൾ വ്യക്തമായി കാണാൻ കഴിയും.

മനസ്സിന്റെ തത്ത്വചിന്തയുടെ ഉപജ്ഞാതാവായി റെനെ ഡെസ്കാർട്ടീസിനെ കണക്കാക്കുന്നു, കാരണം അദ്ദേഹം ഏറ്റവും പ്രധാനപ്പെട്ടതായി കണക്കാക്കപ്പെടുന്ന അവശ്യ അന്വേഷണങ്ങളെ വ്യക്തമാക്കിയിട്ടുണ്ട്: സ്വത്വത്തിന്റെ സത്ത, മാനസികവും ശാരീരികവുമായ യഥാർത്ഥ്യങ്ങൾ തമ്മിലുള്ള ഇടപെടൽ, ബോധപൂർവ്വമായ അവബോധത്തിന്റെ നിയമസാധ്യത. കൃത്രിമബുദ്ധിയുടെ (AI) ഉപയോഗം ഈ അന്വേഷണങ്ങളെ സാങ്കേതികവിദ്യയുടെ മേഖലയിലേക്ക് ഉയർത്തുന്നു, അറിവിന് ഒരു ആത്മാവ്, തലച്ചോറ്, അല്ലെങ്കിൽ പ്രക്രിയകളുടെ ഉചിതമായ ക്രമീകരണം ആവശ്യമാണോ എന്ന ചോദ്യം ഉയർത്തുന്നു. ദൈവത്വവും, ഭൗതികത്വവും അല്ലെങ്കിൽ

കമ്പ്യൂട്ടേഷണൽ സിദ്ധാന്തങ്ങൾ എന്നിവയുമായുള്ള ഒരാളുടെ വിന്യാസം പരിഗണിക്കാതെ, പ്രഭാഷണത്തിന്റെ സന്ദർഭം നിർവചിച്ച ആദ്യ വ്യക്തിയായിരുന്നു ഡെസ്കാർട്ടസ്.

നിങ്ങൾക്ക് ലഭിച്ചത് പ്രകടിപ്പിക്കുക

1 മനസ്സ്-ശരീര ദ്വൈതവാദത്തിന്റെ ആശയ പ്രബന്ധം വിവരിക്കുക.

വ്യക്തികളെക്കുറിച്ചുള്ള ഡെസ്കാർട്ടസിന്റെ ദ്വന്ദ്വ വീക്ഷണം പദാർത്ഥ ദ്വന്ദ്വത്തിന്റെ ഒരു വകഭേദമാണ്, ഇതിനെ പലപ്പോഴും സാരവത്തായ അല്ലെങ്കിൽ സബ്സ്റ്റാന്റിവ് ദ്വന്ദ്വവാദം എന്ന് വിളിക്കുന്നു. ഡെസ്കാർട്ടസ് ലോകത്തെ രണ്ട് തരം പദാർത്ഥങ്ങളായി തരംതിരിച്ചു: വിപുലീകൃത പദാർത്ഥം, ഇത് ദ്രവ്യത്തെ സൂചിപ്പിക്കുന്നു, ചിന്താ പദാർത്ഥം, ഇത് മനസ്സിനെയോ ആത്മാവിനെയോ സൂചിപ്പിക്കുന്നു.

2 'കോഗിറ്റോ എർഗോ സം' എന്ന ആശയം വിവരിക്കുക.

"ഞാൻ ചിന്തിക്കുന്നു; അതിനാൽ, ഞാൻ നിലനിൽക്കുന്നു." (cogito ergo sum) ഡെസ്കാർട്ടസിന്റെ മെറ്റാഫിസിക്സിൽ സിസ്റ്റത്തിന്റെ ആദ്യ തത്വം, അല്ലെങ്കിൽ ആദ്യ സത്യം. എന്നിക്ക് ഒരു ശരീരമുണ്ടോ എന്നതുൾപ്പെടെ എല്ലാറ്റിനെയും എനിക്ക് സംശയിക്കാം. എന്നാൽ ഞാൻ ചിന്താ പ്രക്രിയയിൽ ഏർപ്പെട്ടിരിക്കുന്നിടത്തോളം കാലം ഞാൻ നിലനിൽക്കുന്നു.

നിങ്ങളുടെ ബുദ്ധിയെ ഉണർത്തൂ

1----- ആധുനിക തത്ത്വചിന്തയുടെ പിതാവ് എന്നറിയപ്പെടുന്നു.

(റെനെ ഡെസ്കാർട്ടസ്, അലൻ ട്യൂറിംഗ്, ജോൺ സിയർലെ, പ്ലേറ്റോ)

2. ആ കാരണം പറഞ്ഞയാൾ മാത്രമാണ് ദാർശനിക തർക്കത്തിന്റെ ഏക മദ്ധ്യസ്ഥൻ. (റെനെ ഡെസ്കാർട്ടസ്, അലൻ ട്യൂറിംഗ്, ജോൺ സിയർലെ, പ്ലേറ്റോ)

3----- യുക്തിവാദത്തിന്റെ സ്ഥാപകനാണ്

(അലൻ ട്യൂറിംഗ്, ജോൺ സിയർ, പ്ലേറ്റോ, ഡെസ്കാർട്ടസ്)

4 ----- ആധുനിക മനസ്സ്-ശരീര പ്രശ്നത്തിന്റെ പിതാവായി കണക്കാക്കപ്പെടുന്നു. (അലൻ ട്യൂറിംഗ്, ജോൺ സിയർ, പ്ലേറ്റോ, ഡെസ്കാർട്ടസ്)

5----- എന്നത് ധാർമ്മിക ആശയങ്ങളുടെ പ്രായോഗിക പ്രയോഗത്തിൽ ശ്രദ്ധ കേന്ദ്രീകരിക്കുന്ന ധാർമ്മികതയുടെ ഒരു ഉപമേഖലയാണ് (സത്യം, കത്തിടപാടുകൾ, ന്യായീകരണം പ്രായോഗിക ധാർമ്മികത)

നിങ്ങളുടെ കഴിവുകൾ പുറത്തെടുക്കൂ

1 മനസ്സ്-ശരീര ദ്വൈതവാദം കൊണ്ട് ഡെസ്കാർട്ടസ് എന്താണ് അർത്ഥമാക്കുന്നത്?

2 "ഞാൻ കരുതുന്നു, അതുകൊണ്ട് ഞാനുണ്ട്" എന്ന ഡെസ്കാർട്ടസിന്റെ പ്രസ്താവന വിശദീകരിക്കുക.

3 ഡെസ്കാർട്ടസിന്റെ തത്ത്വചിന്തയിൽ മനസ്സിനെ (റെസ് കോഗിറ്റൻസ്) ശരീരത്തിൽ നിന്ന് (റെസ് എക്സ്റ്റൻസ്)

വേർതിരിക്കുന്നത് എന്താണ്? 4. മനസ്സിന്റെ തത്ത്വചിന്തയുടെ പരിണാമത്തിന് ഡെസ്കാർട്ടസിന്റെ സംഭാവന എന്തായിരുന്നു?